

NAŠA LUČ

marec 2005, letnik 54, številka 3

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Postni čas je spokorni čas – kristjani v tem času pri bogoslužju in v zasebnem življenju več premišljujemo o pomenu Kristusovega trpljenja in njegove smrti na križu. Naše notranje prizadevanje se na zunaj izraža v poglobljeni molitvi, postu in dobrih delih. Tudi Kristus se je pred nastopom javnega delovanja štirideset dni postil v puščavi, o čemer pišejo trije evangelisti (prim. Mt 4,1-11, Mr 1, 12-13 in Lk 4, 1-13). Strožji post je na pepelnico in veliki petek, zdržek od mesa in mesnih jedi pa vsak petek. Namen posta ni prvenstvo v odpovedi določeni hrani in pijači, ampak v spreobrnjenju srca in doseganju večje odprtosti za potrebe bližnjega ter v večji povezanosti z Bogom prek molitve.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Svetovni dan mladih 2005	2
II. Brižinski ali Freisinški spomeniki	6
Kompleks zaradi nog	8
Kredarica - kapela Marije Snežne	9
Evropska sidra	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	39
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Na cvetno nedeljo

Druga str. ovitka: L. Bekš: Pod križem

Tretja str. ovitka: Tamino Petelinšek: IHS

Četrta str. ovitka: A. Veber: Četena Ravan

Dnevi preizkušnje so čas upanja

Današnja situacija med zdomci in izseljenci je odraz zgodovinskih dejavnikov - težkih razmer v preteklosti. Vendar so Slovenci tudi sami vzeli usodo v svoje roke. Najrazličnejša organizirana in prijateljska združenja so živ dejavnik slovenstva zunaj meja domovine. Vendar se že kažejo znamenja utrujenosti in odtujevanja. Zato se danes pogosteje pojavlja vprašanje o sposobnosti preživetja slovenskih skupnosti v prihodnosti.

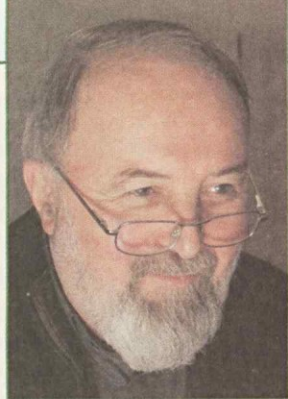
Nekatere župnijske skupnosti so se zadnja leta občutno zmanjšale. Večini rojakov to ne jemlje poguma. Le bolj jasno nam vsem postaja, kako pomemben je usak, ki vztraja. Požrtvovalnosti ne manjka, čeprav se pogosteje postavlja vprašanje, koliko časa bomo še zmogli. Življenje ima pač svojo pot in vedno ne moremo ostati mladi in polni življenjskega elana.

Kadar je zadreg dovolj in preveč, vedno pride še kaj zraven. Novi časi, nove razmere v svetu in evropskih državah prinašajo še druge neprijetne reči. Brezposelnost raste, draginja se veča, zmanjšuje se ekonomska moč družin, nastopa spet čas odrekanja in stiskanja pasu. Te stvari krepko čutijo tudi naše župnije.

Ob vsem tem se spreminja tudi odnos do prišlekov. Migranti vseh vrst so preplavili zahodnoevropske države. V EZ je 50 milijonov migrantov. Samo ilegalnih naj bi bilo v Nemčiji dober milijon, nič manj v Franciji, Italiji. Državne uprave in politika skušajo odgovoriti na rastoče probleme, postavljajo nova, bolj dogovorjena pravila sprejemanja prišlekov. Dosedanje izkušnje narekujejo veliko večjo skrb za vživetje (integracijo) migrantov v okolje, kamor so prišli. Ta težnja ne obide 'starih' priseljencev.

Tudi v navodilih vesoljne in krajevne Cerkve se vse bolj poudarja potrebnost večje zraščenenosti kristjanov mnogih jezikov in kultur v enem občestvu Cerkve. Zaradi ekonomskih stisk, v katerih se je znašla večina nemških škofij, pa se obetajo tudi ukrepi, ki nam niso všeč. Odgovorni za pastoralo med Slovenci smo se s tem že srečali in nekatere skupnosti prav tako. Dve leti smo iskali možnost za ohranitev slovenske misije v Parizu. Hvala Bogu, uspešno. V Nemčiji pa namerava škofija zapreti slovensko misijo v Kölnu. Seveda se s tem ne konča duhovna oskrba Slovencev na tem področju. Vendar se bo marsikaj spremenilo. In pri dogovarjanju, kako bo šlo naprej s slovenskimi mašami in srečanji, je veliko odvisno od zvestobe rojakov do svoje župnijske skupnosti. In to ne velja samo za Slovence v Kölnu in okolici. V teh časih, ko morajo nemške škofije sprejeti drastične ukrepe zmanjševanja stroškov na svojem področju, še bolj natančno opazujejo in preštevajo, koliko ljudi se odzove na vabilo k maši v narodnem jeziku.

Spremembe so torej zajele naše izseljensko življenje. In veliko novih stvari se bomo morali dogovoriti skupno. Zato vas že tukaj naprošam za sodelovanje in pomoč v prihodnjih mesecih. Tudi v težjih časih se dajo najti dobre rešitve. Lažje bo, če bomo še bolj ko doslej strnili svoje vrste in se lotili odprtih vprašanj z razumnostjo in zaupanjem. In vztrajno molimo, da nam Bog da svojo pomoč.

Janez Pucelj

Svetovni dan mladih 2005

Od 11. do 21. avgusta bo v Nemčiji potekal 20. svetovni dan mladih. Ta dogodek svetovnih razsežnosti prireditelji imenujejo festival vere. Nanj je povabil sveti oče, papež Janez Pavel II., prvič leta 1984 in nato v raznih deželah sveta vse do danes. Zadnje srečanje je bilo pod pokroviteljstvom kardinala Alojzija Ambrožiča pred dvema letoma v Torontu. Tokrat vabi mesto Köln in gostitelj je kardinal Meißner in z njim vsa katoliška Cerkev v Nemčiji. O vsem tem smo govorili z gđ. Ano Tulipan, ki sodeluje kot prostovoljna sodelavka iz Slovenije v pripravljalnem odboru.

Prosim, povej našim bralcem nekaj o sebi.

Sem Ana Tulipan, doma iz Verja, župnija Pirniče. Študiram zgodovino in pedagogiko, od oktobra pa kot prostovoljka pomagam v pisarni Svetovnega dneva mladih.

Tu je najbrž večje število takšnih sodelavcev.

Trenutno v pisarni pomaga 120 prostovoljcev, marca jih pride še 25 - takrat bomo »kompletni« - 145 prostovoljcev, poleg tega je še okrog 80 zaposlenih. Tako med sodelavci kot prostovoljci je večina Nemcev, okrog 40 % pa nas je iz skoraj 30 držav sveta, z vseh kontinentov.

Na kaj se pripravlja ta skupina?

Pomagamo v pripravah na vseh področjih. Trenutno je največ dela pri načrtovanju centralnih prireditev in pa pri registraciji romarskih skupin, liturgična skupina pripravlja vse v zvezi s centralnim obredjem tako križev pot, zaključno mašo, ipd. Pišejo se kateheze, načrtujejo se transportne poti, pripravljajo izobraževanja za prostovoljce, nekaj prostovoljcev opravlja tajniška dela, pomagajo pri financah, skratka povsod.

Kakšen je pravzaprav glavni namen teh velikih srečanj mladine?

Prvi svetovni dan mladih je bil leta 1984. Papež vabi mladino na festival vere. Ta srečanja so bila doslej povsod množično obiskana. Mladi so se na svoj način odzvali tej pobudi. Največje srečanje je bilo v Rimu, ki

Ana Tulipan

se ga je udeležilo preko dva milijona mladih. Zadnje srečanje je bilo v Torontu. Letos je v Kölnu.

Kakšen poudarek ima svetovni dan mladih v Kölnu?

Letošnje srečanje je zajeto v geslo »prišli smo se mu poklonit«. Besedilo iz Matejevega evangelija je izbrano seveda glede na svete tri kralje, zavetnike kölnske stolnice in nadškofije. Tako je to srečanje ujet v krajevno duhovno tradicijo in v tem je tudi sporočilo Cerkve tega kraja in tega naroda vsem udeležencem in vsemu svetu.

Kako si prišla v to delovno skupino?

Zgodba je nekoliko zabavna. Lani marca so me vprašali, če bi šla za pol leta kot prostovoljka frančiškove mladine pripravljat svetovni dan mladih kot predstavnica Slovenije in Hrvaške. Takrat sem odklonila, ker se mi je zdelo pol leta le nekoliko predolga doba. In ker je običajno tako, da takrat, ko mi zapremo okno, Bog odpre vrata, je kmalu potem prišlo po e-pošti sporočilo, da SKAM išče dva prostovoljca, ki bi bila pripravljena celo leto (ali manj) pomagati v pripravah na svetovni dan mladih. Tokrat sem se odločila in povprašala, če sta mesti že zasedeni. Vprašali so me samo, če sem pripravljena sodelovati in me povabili, naj pridem izpolnit prijavnico. Tako je to. Najprej je bilo pol leta predolga doba, sedaj je celo leto ravno pravišnja.

Tu je treba veliko komunicirati, najbrž je dobrodošlo znanje jezikov.

Preden sem prišla v Nemčijo, sem bila prepričana, da znam dokaj dobro govoriti nemško. Vendar se je zataknilo že na letališču, ko me je sprevodnik na železniški postaji v narečju vprašal, kam bi rada šla in sem lahko rekla le: Köln, glavna postaja. Po začetnem šoku, da tu govorijo drugačno nemščino, kot sem se je jaz učila v šoli, sem se hitro navadila na govorico, ki jo tukaj uporabljajo ljudje. Sicer pa govorim še angleško, hrvaško in italijansko, razumem pa tudi francosko in špansko, tako da ni posebnih težav s sporazumevanjem.

Kaj pričakujejo organizatorji?

Želja je, da bi lahko prišli romarji z vsega sveta. Težave so seveda s prihodom mladih iz revnejših dežel. Pomoč nudi sama organizacijska struktura srečanja. Vsak romar prispeva 10 € v solidarnostni sklad Papeškega sveta za laike, ta pa potem mladim pomaga sofinancirati pot. Poleg tega so tri različne kategorije, trije različno dragi paketi za romarje. Paket vsebuje nastanitev, prehrano, vozovnico za javni promet, zavarovanje, romarski nahrbtnik. Paketi so različni tudi glede časa in uslug. Nekateri veljajo cel teden, nekateri cel teden brez prenočišča za tiste, ki si bodo sami našli streho nad glavo ali imajo znance v tem kraju ali bodo spali v hotelu. Vendar je že sedaj vsa hotelska kapaciteta Kölna in široke okolice popolnoma zasedena. Prve proste postelje so daleč za mejami nadškofije. Na razpolago pa so tudi paketi, ki veljajo samo od petka do nedelje oz. samo za soboto in nedeljo.

Kaj vas v pripravah trenutno najbolj skrbi?

Trenutno je nekaj zadev še popolnoma odprtih. Velik vprašaj je glede otvoritvenega slavja. Prvotni načrt je predvideval kraj ob Renu, vendar pa zaradi prevelikega števila romarjev ta kraj ni več primeren in je tako »odplaval po Renu«. Tako se zaenkrat še ne ve, kje in kako bo potekalo otvoritveno slavje. Prijavljenih pa je trenutno preko 200 tisoč romarjev, računamo s 400 tisoč prijavljenimi. Dejansko število udeležencev svetovnega dneva mladih bo predvidoma okrog 800 tisoč romarjev. Neuradno se govori o milijon udeležencev, želje pa segajo seveda vse do ponovitve Rima, ko je bilo zbranih dva milijona mladih.

To je seveda neverjetno velika množica ljudi, tudi če ostane le pri uradnih predvidevanjih. Katere glavne obrise romanja nam že lahko predstaviš?

Romanje se začne z »dnevi srečevanja« po vseh škofijah 11. avgusta. Škofije so same odgovorne za program v svojem okviru. Dejavnosti bodo naravnane na njihova duhovna središča po župnijah in mestih. 12. avgust je dan »socialnega udejstvovanja« in obsega pomoč in solidarnost glede na potrebe npr.: obiski po bolnicah, domovih za ostarele, barvanje ograje v otroškem vrtcu ipd. Opravljena bo neka konkretna naloga v korist in veselje bližnjemu. Dnevi srečevanja po škofijah bodo v vseh nemških škofijah, razen v kölnski, in bodo trajali štiri dni.

In potem se vsi zgrnejo v Köln.

Sem pridejo romarji 15. avgusta v popoldanskem času. Najprej je seveda razporeditev in nastanitev po župnijah. Na večer bodo svete maše po župnijskih

Procesija h križu na Marienfeldu je del duhovne priprave prostovoljcev na njihove naloge za SDM.

cerkvah, saj je ta dan Marijin praznik. Seveda so te maše vse večjezične, saj je smisel takega srečanja predvsem v skupnem slavljenju vere v mnogih kulturah in jezikih.

Vendar so predvidena tudi narodna srečanja?

Narodne skupine, ki želijo imeti takšno srečanje, so morale to prijaviti v okviru mladinsko kulturnega festivala. Bo pa vsaka narodna skupina dobila dodeljeno cerkev za kateheze in bogočastje. Narodne skupine bodo nastanjene tako, da bodo udeleženci razporejeni v nekem določenem koncu mesta, da ne bo predolgih potov. Tako bodo tudi slovenski romarji nastanjeni v neki razumni oddaljenosti od središča, kjer bo slovenska kateheza in ostala srečanja v narodnem jeziku. Seveda se romarji lahko udeležijo tudi katehez drugih jezikov in narodov.

Kako potekajo skupna srečanja in dnevi v Kölnu?

Svetovni dan mladih poteka na treh krajih: v Kölnu, Bonnu in Düsseldorfu. Vsako popoldne je festival, ki se odvija prav tako v vseh teh treh središčih. Torej ne bo na enem samem mestu, ampak je vse razdeljeno na tri kraje.

Skupno srečanje vseh romarjev bo pri odprtju svetovnega dneva mladih drugi dan, v torek, 16. avgusta. Naslednje je pozdravna slovesnost in sprejem papeža v četrtek, 18. avg. popoldne. In pa seveda zaključna slovesnost na Marijinem polju (Marienfeld), kjer se bo začelo shajanje v soboto dopoldne. Romarji bodo v soboto zjutraj zapustili prenočišča z vso prtljago in se odpravili na ta kraj zaključnega srečanja. Zvečer bo vigilija in možnost za spoved. Naslednji dan, v nedeljo dopoldne ob desetih, pa bo slovesna evharistija, ki jo bo vodil sveti oče. Marienfeld je oddaljen kakšnih 15

Posnetek ob zaključku internacionalne konference v Altenbergu z bratom Hanom Yolom iz Taizéja

Pal (Madžarska), Sara in Daniela (Nemčija), Ana (Slovenija), Diana (Madžarska) na sprehodu skozi vinograde v Ahrtalu

km od Kölna proti zahodu, ob avtocesti v smeri Aachna, med krajema Frechen in Kerpen.

Romarji torej to noč prebijejo na prostem?

Avtobusi bodo mlade pripeljali na Marienfeld v soboto in tu bodo prenočili do naslednjega dne, ko bo po zaključni maši odhod romarjev.

In če bo deževalo?

Deževalo je tudi v Torontu, pa se nihče ni posebej vznemirjal zaradi tega. Naslednji dan je posijalo sonce ...

Kakšno je vzdušje med domačini ob vsem tem načrtovanju?

Glede tega imam večinoma dokaj pozitiven vtis. Je pa zanimivo, kako je ocenil vzdušje in odmeve javnosti sam kardinal Meißner. Sprva so namreč načrtovali srečanje tukaj že za leto 2000, vendar je bil svetovni dan mladih takrat v Rimu. Kardinal meni: »Če bi potekalo tedaj, bi bilo bolje glede financ, glede vere pa je bolje, da je sedaj.«

To je zanimiva ocena.

Omenil je to v zvezi z govoricami, češ da je zaradi tega mladinskega srečanja njegova škofija v takšnih finančnih težavah. Vendar je to seveda sejanje megle. Svetovni dan mladih financirajo vse nemške škofije.

Cerkev na Nemškem torej pričakuje poživljeno versko spodbudo ne le med mladimi?

Po vseh škofijah in župnijah je jedrna skupina prstovoljcev, ki pripravlja za svoje področje to srečanje dokaj zares. Te priprave potekajo že dve leti in Nemci

se bodo gotovo izkazali do vseh romarjev z veliko gostoljubnostjo. Z njim lastno natančnostjo pripravljajo vse potrebno, da bo primerno poskrbljeno za udeležence vse dneve in na vseh ravneh tega velikega srečanja.

Kaj lahko poveš o slovenskih romarjih?

Zaenkrat napovedujejo okrog 1000 slovenskih romarjev. Prijavljena je okvirna skupina, lahko pa bo končna udeležba večja od napovedane. Pustimo se presenetiti. Prijave lahko vsak organizator poljubno spreminja, kakor se pač odzivajo mladi.

Kako poteka zbiranje prijav na romanje v Sloveniji?

Prijave se zbirajo po dekanijah in načrt predvideva en avtobus na dekanijo. Če ne bodo mesta zasedena, se bodo pač avtobusi združevali. Paket za Slovenijo znaša 132,- €, plus 10,- € solidarnostnega prispevka. Skupaj s prevozom stane romanje 54.000,- tolarjev. Slovenski romarji se bodo dnevov po škofijah udeležili po škofijah, ki ležijo od juga Nemčije navzgor po poti do Kölna.

Slovenski odbor je predvidel, da bodo poslali tudi 100 prostovoljnih pomočnikov. V celoti bo potrebnih 20 tisoč prostovoljcev za najrazličnejše naloge v službi romanja. Prostovoljec je lahko vsak, ki je star nad 16 let, je pripravljen pomagati ter zna nemški ali angleški jezik. Zaenkrat število prijavljenih slovenskih prostovoljcev kar zadovoljivo raste.

Boš imela ti glavno zastopstvo za slovenske skupine?

Ni nujno. Zaenkrat delam v servisnem centru, kjer odgovarjamo na telefonske klice in elektronsko pošto. Kasneje pa se bomo razdelili na dva centra. Eno bo telefonski center, kjer bomo dežurali noč in dan, usmerjali in reševali direktna vprašanja in posredovali informacije. Druga skupina bo centralno usmerjala organizacijski del, sprejemala glasove iz logističnih centrov in dajala navodila za razporejanje nalog. Danes še ne vem, kje bom delala. Vem samo to, da bo takrat za nas vse veliko dela. Razdelitev dela med nami bo po sposobnostih in nalogah, kjer se bomo najbolje znašli že v tem predhodnem uigravanju v dobro delujoč team. Današnje delo tukaj je privajanje na naloge, ki jih bo treba čim bolj opraviti tiste dni.

Si med tem svojim bivanjem v Nemčiji spoznala tudi Slovence, ki živijo tukaj?

Že vnaprej sem iskala stike s slovenskimi župnijami. Našla sem na internetni strani Cerkve na Slovenskem, kje so slovenske maše in se obrnila na župnika v Essnu. Prosila sem ga, naj mi opiše pot do cerkve v Oberhausnu, kjer je slovenska maša. Pa mi je odpisal, da ni treba iskati tako daleč, saj je slovenska maša tudi v Kölnu. 1. novembra sem prvič prišla v domačo skupnost v Kölnu in so me lepo sprejeli. Rada grem tja.

Se lahko prijavijo med prostovoljce tudi mladi iz naših skupnosti po Nemčiji?

Prijavi se lahko vsak. Na podlagi tega, kaj želi ali zna, bo razporejen na določeno mesto za služnostne naloge romarjem. Potrebovali bomo ljudi, ki bodo delili hrano ali druge reči, potrebnih bo zelo veliko redarjev in sodelavcev na sprejemnih in informacijskih središčih, v tiskovnem in telefonskem centru, treba bo poskrbeti za pravočasno ureditev prostorov, ... in še veliko tega. Zaenkrat je prijavljenih 9 tisoč prostovoljcev, potrebujemo pa jih še 11 tisoč.

Najbolj enostavna prigrasitev je preko interneta. Naj odprejo našo internetno stran in kliknejo na 'prijava prostovoljcev'. Tam vpišejo svoje podatke in zagotovijo pripravljenost za pomoč. Vse je v nemščini ali angleščini. Enega teh dveh jezikov prostovoljec mora govoriti, če jih zna več, ni nič narobe. Prostovoljci bodo dobili nadaljnja navodila v juniju, ker bo šele takrat znan obseg nalog na posameznih krajih.

Slovinci lahko ponudijo prenočevanje udeležencem v svojih stanovanjih. Največja zadrega bo ravno pri iskanju prenočišč. Po predvidevanjih bo potrebno 80 tisoč prenočišč pri družinah.

Nazadnje naj zapišemo še vabilo na svetovni dan mladih s tvjimi besedami.

Predvsem velja, da je povabljen in dobrodošel vsak. Pri tem ni važno, koliko je kdo navezan na Cerkev. Ne le katoličani, tudi drugi so ravno tako povabljeni. Naj pridejo, veliko naj jih pride na praznovanje vere in na srečanje v duhu bratstva, ekumenizma in edinosti.

Pogovarjal se je Janez Pucelj

Informacije: Weltjugendtagsbüro, Gereonstr. 1-3, D - 50670 Köln, tel. (+49) 0221 49 2005 0, faks (+49) 0221 2855 0108, E-naslov: info@wjt2005.de, spletna stran: www.wjt2005.de.

Informacije v slovenskem jeziku gdč. Ana Tulipan, e-naslov: ana.tulipan@wjt2005.de

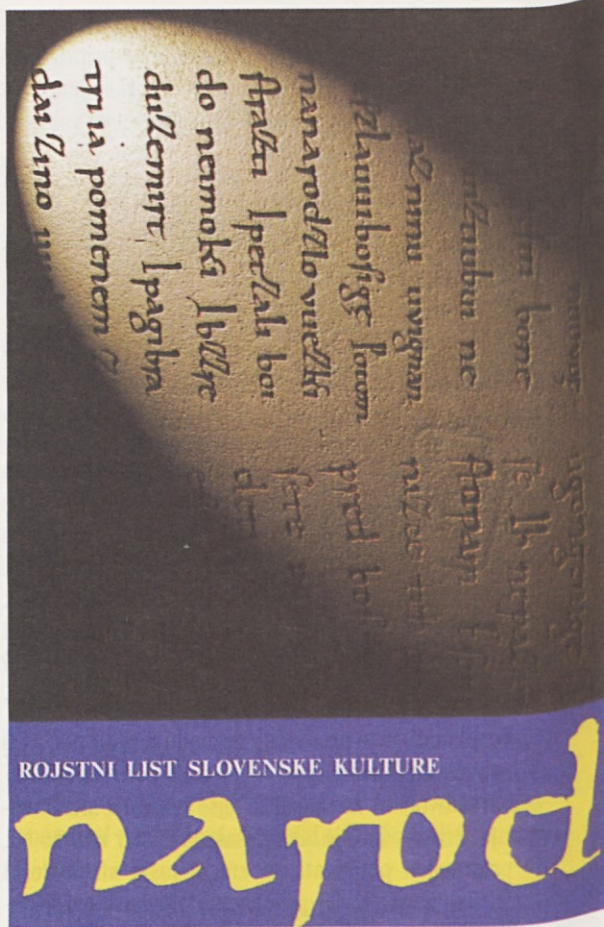
II. Brižinski ali Freisinški spomeniki

Najpomembnejši in prvi srednjeveški pisni dokument slovenstva so Brižinski ali Freisinški spomeniki. Kot pove ime, so nastali na območju škofije Freising, natančneje na zgornjem Koroškem v dolini reke Möll ali na Lurnskem polju, nekje med letoma 972 in 1039.

Slovenska besedila treh spomenikov, ki obsegajo devet popisanih strani, so zapisana v latinskem rokopisu, t. i. kodeksu, ki je pripadal freisinškemu škofu Abrahamu. Gre za liturgično knjigo, ki jo je škof uporabljal na svojih potovanjih, torej nekakšen »škofovski vademekum«, ki je imel lesene platnice in bil prevlečen z belim svinjskim usnjem. Kodeks je najverjetneje imel tudi kovinske sponke in kovinski zatič z verigo, s katero je bil priklenjen na svoje mesto v knjižnici. Do leta 1803 so kodeks hranili v freisinškem stolnem kapitlju, od tedaj naprej pa v bavarski državni knjižnici v Münchnu. Odkriti so bili pred dvesto leti in od tedaj naprej so izredno zanimiv predmet zgodovinskih, literarnih in lingvističnih raziskav. Kot smo lahko videli na razstavi »Rojstni list slovenske kulture« v Ljubljani (od 17. 05 do 20. 06. 2004), so besedila zaradi velike starosti zelo težko čitljiva. Jezik je slovenščina v svojem zgodnjem obdobju, še tesno vezana na staro cerkveno slovanščino, ki je bila liturgični jezik tudi v Karantaniji. Od tu tudi mnogi elementi moravskega in tudi panonskega besedja.

Ne pridiga o grehu in pokori, ampak veselite se, sinki!

Kakšna je vsebina Brižinskih spomenikov? Prvi in tretji spomenik sta zares spovedna obrazca; gre za besedila, ki so jih verniki ponavljali za duhovnikom in se s tem očiščevali grehov. Drugi, najpomembnejši dokument pa je kratka pripoved zgodovine odrešenja, od Adama do Kristusa in pričevalcev za Kristusa. Besedilo se v prevodu v sodobno slovenščino takole začinja: »Če bi ded naš ne grešil, bi mu na veke bilo živeti, starosti ne prejeti, nikoli skrbi imeti, ne solzne- ga telesa, temveč na veke bi mu bilo živeti ...« V nadal-

ROJSTNI LIST SLOVENSKE KULTURE

narod

Rojstni list slovenske kulture

jevanju omenja posledice prvega greha, nato pa vzpodbudno vzklika: »Morete zatorej, sinki, videti in sami razumeti, da so bili poprej ljudje v lice prav taki, kakor smo tudi mi, ter so dela Neprijaznega zasovražili. Božja pa vzljubili.« Zatem avtor zapisa odpre evangeljsko knjigo in našteva to, kar je Jezus oznanjal na gori blagrov in v Matejevi priliki o poslednji sodbi. To so najsvetlejše strani evangelijev, nekakšen duhovno socialni program krščanstva. Poglejmo. »Zakaj oni (svetniki, pričevalci za Krisusa, op. Z. Š.) so lačnega hranili, žejnega napajali, bosega obuvali, nagega odevali, onemoglega v imenu božjem obiskovali, mrzlega ogrevali, tujca pod krove svoje vodili, v temnicah in v železnih verigah uklenjene obiskovali, in v imenu božjem jih tešili. S tem, s temi deli so se ti Bogu približali. Tako, sinki, se je tudi nam moliti prav temu vseišnjemu Očetu Gospodu, dokler nas prav tja ne vseli, v cesarstvo svoje, ki je pripravljeno od konca do kraja izvoljencem božjim.«

Kakšne svetle besede, kakšen program! Čudim se, da so zgodovinarji in literati ta najpomembnejši tekst Brižinskih spomenikov temačno poimenovali kar »pridiga o grehu in pokori«. Zame kot teologa je to nedopustno in ponižujoče. Toliko svetlobe, kot jo ima ta tekst, je med srednjeveškimi zapisi kar težko najti. Se slovenskim zgodovinarjem in literatom tekst zdi temačen, ker izvira iz srednjega veka in ker je krščanski? Verjetno ...

Evropa Brižinskih spomenikov in današnja Evropa

Toda vedeti moramo, da so Brižinski spomeniki rojeni v srečnem obdobju. Taki in podobni zapisi so nastajali od leta 800 naprej, ko je Evropa prvič postala to, kar bi danes rada bila. Karel Veliki jo je združil v Vzhodnofrankovsko cesarstvo, kamor so spadali tudi Slovenci, združeni v karantansko-spodnjepanonskem prostoru. V njenem alpskem delu je bila krščanska vera od časa vlade karantanskih knezov okoli leta 750 že utrjena, v ravninskem delu pa od okrog leta 800 dalje. Zaživela je karolinška renesansa (pisava Brižinskih

spomenikov je minuskularna pisava, dedinja karolinške minuskule), živi jeziki so poleg latinščine pridobili mesto v cerkvenem življenju, začelo se je veliko opismenjevanje Evrope, gradil se je enovit duhovno-ideološki temelj Evrope in evropske krščanske civilizacije. Prav tega pogreša današnja Evropa! Ko je šlo za sestavo in določila evropske ustave, smo lahko v živo videli, kako kratek domet ima evropska pamet danes.

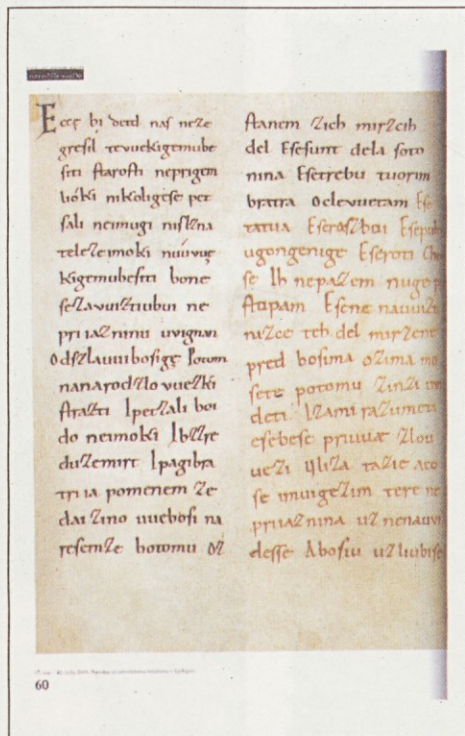
Takrat je šlo za prvo Evropo. In v pomladi Evrope, ko se je Vzhodnofrankovska država pod saškimi vladarji preoblikovala v Sveto Rimsko cesarstvo, so nastali Brižinski spomeniki, ne samo pomemben slovenski dokument, ampak tudi najstarejši ohranjen zapis kakega slovanskega jezika na območju evropskega Zahoda. Svetovna in še posebej evropska zgodovina ni šla mimo nas, mi sami smo kot Slovenci že od Karantanije naprej njen živi in sestavni del.

Zvone Štrubelj

TEKST BRIŽINSKIH SPOMENIKOV

Prve poznane besede Brižinskih spomenikov v prevodu v sodobno slovenščino:

Če bi ded naš ne grešil, bi mu na veke bilo živeti, starosti ne prejeti, nikoli skrbi imeti, ne solznega telesa, temveč na veke bi mu bilo živeti. Ker je bil z zavistjo Neprijaznega izgnan od slave božje, po tem so na rod človeški bolečine in skrbi prišle, in bolezn, in po tem redu smrt. In vendar, bratje, spomnimo se, da nam tudi sinovi božji rečejo. Zato o-

Prva stran Brižinskega spomenika

pustimo ta mrzka dela, ker so dela sata-nova: ko žrtvujemo, brata oklevetamo, kot tatvina, kot uboj, kot poltenosti naslada, kot prisege, ki jih ne spoštujemo, temveč jih pre-stopamo, kot sovraštvo. Nič pa od teh del ni bolj mrzko pred božjimi očmi. Morete zatorej, sinki, videti in sami razumeti, da so bili poprej ljudje v lice prav taki, kakor smo tudi mi, ter so dela Neprijaznega zasovražili. Božja pa vzljubili.

Kompleks zaradi nog

Draga Petra! Najbrž se ti bo zdela moja težava preveč banalna. Imam občutek, da imam grde (predebele) noge, in se zato pogosto prav slabo počutim. Rada bi se znebila tega kompleksa, ker vem, da navsezadnje to ne more biti tako pomembno. Naj ti povem, da nisem več kakšna pubertetnica.

študentka Lea

Draga Lea!

Kompleks res ni prijetna zadeva. Zato najprej nekaj splošnega o nas, ženskah. Z vsemi svojimi posebnostmi, s svojo notranjo in zunanjo lepoto je biti ženska nekaj lepega. Z vsem tem, kar je, ženska govori o božji lepoti in skladnosti, pa tudi o skrivnosti, ki ostaja v njej.

Svetopisemsko poročilo, da je Bog ustvaril človeka kot moža in ženo, po svoji podobi, nam kaže vrednost vsakega človeka. Mož in žena sta enakovredna in obenem različna in tako vsak na svoj način božji odtis. Kar najdeš v ženski lepoti, ne najdeš v moški, naj gre za notranjost ali za zunanost. Ne, nisem pozabila na tvoje vprašanje. Toda najprej bi ti rada povedala, da si ženska v celoti, četudi s kakšno podrobnostjo na sebi nisi zadovoljna. Ko se usmerimo na bistvo, spoznamo, da je dostojanstvo in veličina ženske v tem, da lahko ljubi. Njo ljubi Bog; res kot vsakega človeka, vendar ima ženska posebno mesto. Ivan Merz piše v svojem dnevniku Na poti k soncu: »Božanska dobrotja je tisto večno žensko, ki proseva skozi žensko bitje in te spodbuja k močnejši ljubezni do Boga.« S tem torej spominja moža, kaj je bistveno, in mu pomaga najti smisel in pravo smer njegovega ustvarjanja.

Zaradi raznovrstnih vplivov, predvsem reklam, ki usmerjajo človeka zgolj v zunanost, ob tem pa izbirajo pogosto le določen tip ženske, prikazane kot brezhibne lepote, se težko obranimo pred tem, da nam ne postane vzor edine možne lepote. Ne pomaga dosti, da vemo, da so nasmeški in popolnost le posnetek, največkrat umeten, vnaprej pripravljena sekunda, ki ne pove ničesar o počutju manekenke ali o njeni sreči. V tvoji starosti se dekleta pogosto boje »ocene« fantov. Toda dober odgovor je dala znanka, ki se je odločila, da bo nehala nositi mini krilo: »Odložila sem ga v omaro, ko sem spoznala, da ima na meni kaj drugega večjo vrednost od dobre postave.«

Na koncu bi te povabila, da se uči sprejemati tudi svoje telo. Upoštevaj ga, ko se oblačiš. Pokaži, da ga ceniš in da si Bogu zanj hvaležna, s tem, da si urejena, da spoštuješ njegove »mere« pri stilu, ki ga nosiš. Če težko sama izbiraš obleke, prosi za nasvet prijateljice - tiste prave, ki imajo okus, ki te poznajo in ti bodo znale povedati, kaj se jim zdi. Toda zadnje merilo odločitve mora biti tvoje dobro počutje. Želim ti najlepše pomladanske dni.

Petra

Kredarica - kapela Marije Snežne

*Informacije: Župnijski urad Dovje 105,
4281 Mojstrana, tel. 04/589-1050.*

Dostop: peš.

*Glavni shodi: Marija Snežna (5.
avgusta), veliki in mali šmaren, prva
sreda po velikem šmarnu (žeganje).*

Med kraji, ki jih nosi v srcu vsak Slovenec, so zanesljivo trije »sveti kraji« slovenstva: Triglav, Blejski otok in Brezje. Na njih se čez vse leto zbere največje število ljubiteljev Slovenije. Vsak od teh treh zase pripoveduje o trdnosti, lepoti in vernosti našega naroda. Na te tri kraje verni in neverni odhajamo s spoštovanjem in ljubeznijo.

Triglav vsako leto privabi množice ljubiteljev gorskih lepot iz domovine in sveta. Župnik Aljaž, ki je konec 19. stoletja poskrbel, da ima očak med vrhovi slovenski značaj, je ob vznožju njegovega vrha, na Kredarici, poskrbel tudi za duhovno osvežitev. Kdor gre v gore, občuduje delo Stvarnika, marsikdo pa ga pokliče v molitvi na pomoč ali se mu zahvali.

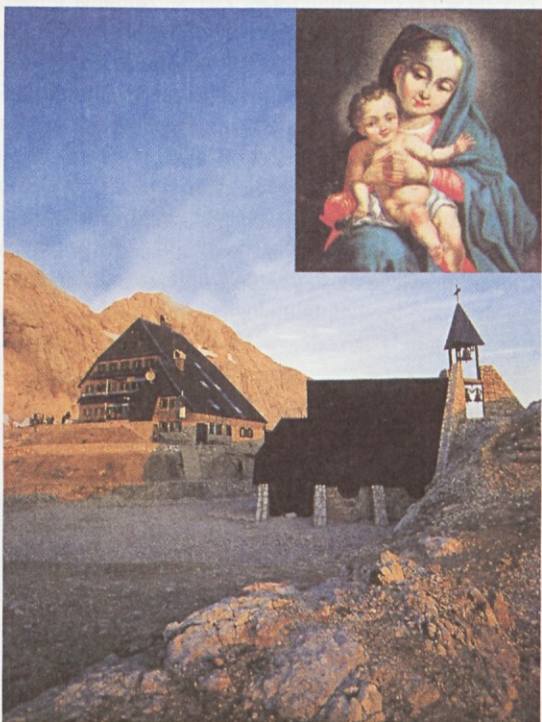
»Ustregel sem ne le duhovnom, ampak tudi mnogim turistom, da sem napravil na Kredarici zraven hiše tudi malo, lično kapelico ... priporočeni Lurški Materi božji,« je zapisal župnik Jakob Aljaž leta 1896 o pozidavi kapele na Kredarici. Blagoslovili so jo 12. avgusta leta 1897, ker je predvidena slovesnost leto prej zaradi nevarnega snega odpadla.

Tudi Aljažovo kapelo je, žal, po drugi svetovni vojni zajel vihar sovraštva do vere in Cerkve. Leta 1952 je bila barbarsko uničena. Od nje sta kakor po čudežu ostali dve plošči. Prva je tista, ki jo je dal Aljaž vzdati nad vhodom, z napisom Ave Maria, Gratia Plena. Druga pa je bila sicer poškodovana (razbita), a je sestavljena in je na njej v latinščini zapisano: Postavil Jakob Aljaž s pomočjo dobrotnikov. Zidal moj. Pezzano 10. 9. 1896. Plošči so rešili pogumni planinci in sta čakali boljših časov, ki so prišli v slovensko domovino z demokratičnimi spremembami.

Dolga leta po barbarskem rušenju so verni planinci in vsi, ki so spoštovali Aljažovo ime in delo, v srcu nosili

željo po obnovi kapele. Ko je leta 1983 prišel na Dovje za Aljaževega naslednika župnik France Urbanija, sta bili ta želja in pripravljenost že glasnejši. Javno pa ju je izrekel ob svojem vzponu na Triglav in pri maši v bližini nekdanje kapelice nadškof dr. Alojzij Šuštar 12. avgusta 1987. Po tistem so se stvari začele premikati. Za vnovično pozidavo kapele je dala soglasje tedanja, že demokratično izvoljena slovenska skupščina.

Po načrtih arhitekta Jožeta Marinka so leta 1992 pozidali kapelo, ki jo je 19. avgusta blagoslovil nadškof Šuštar. Takrat se je zbralo na Kredarici pri slovesnosti rekordnih 5000 romarjev, med njimi 80 duhovnikov. Veliko dobrotnikov, ljubiteljev planin je sodelovalo pri zidavi in opremlenju svetišča triglavske Matere božje Marije Snežne. Njen najdragocenejši okras je baročna slika Fortunata Berganta, kjer je upodobljena Marija. Ob njej so Križani, delo Ivana Poljanca in štirje reliefi zavetnikov družin - sv. Jožef, gornikov - sv. Bernard Menthonski, okolja - sv. Francišek in popotnikov - sv. Jakob st., delo rezbarja samouka Rudija Dolžana. Oltarna miza je okrašena s slikami slikarja Lojzeta Čemažarja. Slovenski čar dajejo kapeli tudi trije bronasti zvonovi, predvsem pa ljubezen ljubiteljev slovenskih gora, ki radi prihajajo sem k molitvi in nedeljski maši vse poletje.

Kredarica, kapela in podoba Marije Snežne

Evropska sidra

Državni zbor je 1. februarja sprejel ustavo Evropske zveze in s tem potrdil naš dokončen formalni vstop v to zvezo. Finančni minister, dr. Bajuk, pa je napovedal tudi denarno vključitev, ki naj bi se zgodila leta 2007 s sprejemom evra, ki bo nadomestil tolar.

Evropska ustava in evro sta sidri, s katerima se slovenska ladja vedno bolj umirja v evropskem pristanu. Razumljivo, da v petnajstih letih samostojnosti še nismo uspeli potegniti vseh sider iz nekdanjega jugoslovansko-komunističnega močvirja. A tudi to se zdi sedaj mogoče, ko so državljani postavili na oblast stranke demokratičnega izvora, koalicijo liberalcev in združenih socialistov (t.j. mladih in starih komunistov) pa poslali v opozicijo. Pri novi oblasti ni nobene idejne ali čustvene navezanosti na totalitarni režim, zato bo mogla brez zavor dvigniti sidra, ki nas vežejo na staro.

Povsod v razviti demokraciji, kjer se zamenja oblast, pride do številnih zamenjav v javnih službah. Takšna prevetritev je pri nas toliko bolj potrebna, ker so prenovljeni komunisti vladali dvanajst let in povsod nastavili svoje ljudi. V nekaterih državnih ustanovah še snažilka ni dobila službe, če ni bila pri liberalcih ali socialistih. Poleg tega je ta oblast pustila na zelo odgovornih položajih preverjene kadre iz komunističnih časov; nekateri vedrijo tam že dvajset, celo trideset let. Ne le da so se izpeli, tudi silnim spremembam v gospodarstvu, tehnologijah in upravi preprosto niso kos in delajo škodo. Zato je razumljivo, da bo vlada morala te zastarele kadre zamenjati z novimi, ustvarjalnimi in učljivimi ljudmi. Razumljivo tudi, da nova opozicija temu nasprotuje, ker bo izgubila nadzor nad državnim aparatom. Stare sile hočejo, da ostane vse tako, kot je bilo, da bi mogle še naprej - čeprav v opoziciji - voditi državo prek (svojih) večnih uradnikov, menedžerjev, šolskih ravnateljev, direktorjev javnih ustanov idr. Od svojih političnih tekmecev na oblasti zahtevajo, naj bodo kot kovač brez klešč ali kot učenec v avtošoli, ki sicer drži za volan ter pritiska na plin in zavore, in resnici pa lahko vse te komande vsak hip prevzame inštruktor, če se mu zdi, da učenec ne vozi po njegovem. Nobena vlada, ki hoče uspeti, ne

more pristati na takšno odvisnost od opozicije, ampak mora reformirati vrsto državnih zadev in opraviti ustrezno kadrovske prenovi.

Letos bomo proslavljali 60-letnico zmage nad fašizmom in nacizmom

ter 60-letnico, kar je komunistična partija uzurpirala oblast v Jugoslaviji, ukinila demokracijo, zatrla svobodo, izvedla gnusen genocid nad lastnim ljudstvom in uvedla skoraj polstoletni teror. Veselje zaradi zmage nad črnim totalitarizmom je za dolgo prekrila rdeča železna zavesa. Sidro namišljenega in ukazanega spomina, povezanega z revolucijo, bo treba letos prerezati in pustiti na dan zatrtemu in potlačenemu spominu, da bomo namesto izkrivljene podobe končno ugledali svojo celovito podobo. Konec januarja je bila v Auschwitzu vsa Evropa in vsi, ne le nemški narod, so priznali svojo odgovornost pri šoi, sistematičnem uničenju Judov, Romov in homoseksualcev ter manj sistematičnem pomoru drugih narodov in celo 25.000 črncev. Evropa se zaveda, kako je drugačna prihodnost od preteklosti mogoča le, če si ne zapira oči pred svojo preteklostjo. Vzklik in želja: »Da se ne bi kaj takšnega nikoli več zgodilo!« bosta ostala neuresničena, če ne bomo gojili celostnega spomina na preteklost, brez belih lis, brez laži, brez prikrivanja. Evropa si je v Auschwitzu pogledala v oči, kdaj bomo to storili mi na Teharjah, v Rogu ... Brez tega srečanja s samim seboj ne bomo dokončno zasidrani v Evropi. Nenazadnje nas k vsej resnici o nas samih zavezuje tudi duh evropske ustave, ki smo jo sprejeli za svojo.

Čeprav evropska ustava ne omenja ne krščanstva ne našega Boga, se kristjani dobro zavedamo, da lahko brez zasidranosti v Bogu pride tudi nad Evropo vihar, ki bo spet pognal »ladje« iz varnega pristani na razburkano morje ali drugo proti drugi. Zato je postni čas, sredi katerega smo, ugodna priložnost, da se z molitvijo in dobrimi deli po Jezusovi meri še bolj zasidrano v ljubezni do Boga in bližnjega.

Drago K. Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Peter Jančič v Večeru

Premier Janez Janša je s pomočjo finančnega ministra Andreja Bajuka na prvi letošnji seji parlamenta zasenčil opozicijsko LDS s spektaklom, kako uprava zavarovalnice Triglav, ki jo vodi nekdanji poslanec LDS Jože Lenič, prikriva novi oblasti pomembne podatke in morda prepoceni prodaja državno lastnino po zakonu, ki je bil sprejet v času vladavine LDS. Neuradno ideološko nadaljevanje zgodbe z desne je, da so šefi podjetij, ki bi lahko imela korist, povečini člani foruma 21, ki ga vodi nekdanji predsednik Milan Kučan.

Liberalna demokracija ni imela orožja, da dogajanje prepreči ali vsaj ustavi. A bolj kot javni vtis je liberalne demokrate najbrž zaskrbel dodaten pomen preobrata vladne in javne pozornosti na dogajanja v državnih podjetjih in paradržavnih skladih, ki jih obvladujejo posamezniki, ki so povečini povezani z dolga leta vladajočo stranko. Nova vlada kot lastnik ne namerava le opazovati, kaj se z državnim premoženjem dogaja v Luki Koper, na področju telekomunikacij, v zavarovalništvu, bančništvu, energetiki in za to ima razloge, ki jih javnost lahko razume. Pri premoženju in denarju šale ni. In finančni minister Bajuk politično ni naiven in si je skupaj z Janšo, da bi si okrepil položaj, zavznika začel iskati v javnosti.

Marij Čuk, Primorski dnevnik
Številke, čudeži in krave

Ko sem zadnjič nekoliko v šali omenil, da Slovenci izumiramo, nisem pričakoval, da je to res. Sedaj me daje

skrb, ker sem kot videc, ki dolgoročno napoveduje vsakršne nesreče in črnino. In vse to se celo uresniči! Po zadnjih uradnih podatkih osrednjega slovenskega statističnega urada je v Sloveniji lani živelo 1.998.697 prebivalcev, od tega 1.020.432 žensk in 978.265 moških. V to bero človeških teles pa je treba vštetiti tudi 21.794 tujcev s stalnim bivališčem in 23.652 z začasnim. Po mojem so ti tujci večinoma športniki, saj je v slovenskih ekipah vse več tujerodcev. Očitno postajajo Slovenci čedalje večji lenuhi. Nekoč s(m)o se otepali težaških del in jih prepuščali priseljencem z Balkana, sedaj pa še ostalega fizičnega dela, v kar sodi šport in še marsikaj. Nič čudnega, da prebivalstvo v matični državi ne more in ne more nad dva milijona duš. Kljub temu pa delajo Slovenci še naprej čudeže, kot Kristus v Kani galilejski, kjer je iz hlebčka ustvaril kilograme dišečega kruha in iz ribe okusne porcije brancinov in kovačev, da ne govorimo o vinu. Prav tako Slovenci uspevajo na vseh področjih, kot da bi podeseterili svoje sile. Domala vse športne panoge olimpijskega sporeda imajo slovenskega vrhunškega predstavnika, pa naj gre za telovadbo, streljanje, atletiko ali ekipe športe. Skratka, vse je v kakovosti in ne v številčnosti oziroma pogostnosti. In bodimo optimisti: Kajuh je zapisal, da nas je le milijon! V resnici je zgoraj navedena statistika pokazala, da nas je veliko več, če pomislimo še na Zdomstvo in Zamejstvo, ki pa skoraj nobenega ne brigata.

NA KRATKO ...

Predsednik vlade Janez Janša je po prvem plenarnem sestanku koalicije povedal, da bodo ključne prioritete vlade letos izpolnitev pogojev za vstop v evropsko monetarno unijo, zagotovitev ugodnega okolja za

(München) Praznično druženje ob bogato obloženi mizi

razvoj gospodarstva oz. za pospešitev gospodarske rasti in zagotavljanje socialne stabilnosti.

Ena izmed ključnih nalog vladne koalicije pa bo tudi nujna dopolnitev šolske reforme. Z njo bo Slovenija, kar zadeva strukturo znanja, postala konkurenčna, saj se bo lahko kosala z drugimi članicami Evropske zveze pri doseganju ciljev lizbonske strategije.

Na vprašanje, kako premier ocenjuje prva dva meseca mandata vlade, pa je Janša dejal, da je vlada v tem času delala četverno delo. Najprej so namreč ministri ocenili stanje, ki so ga prevzeli pri primopredaji poslov na posameznih ministrstvih, nato pa so pripravljali program in ob tem vodili tudi rutinske posle. V tem času pa so morali tudi oblikovati svoje ekipe.

Za Litvo in Madžarsko, ki sta evropsko ustavo ratificirali ob koncu minulega leta, je kot tretja to storila Slovenija in se tako uvrstila med tiste članice EZ, ki želijo z zgodnjo ratifikacijo zagnati proces tudi v ostalih državah podpisnicah. Politične stranke v parlamentu so se povečini strinjale, da so rešitve v ustavni pogodbi za Slovenijo ugodne, da državi zagotavljajo razmeroma ugoden položaj in s tem dobro izhodišče za uveljavljanje svojih interesov. V razpravah pred sejo pa so se poslanci z vseh strani političnega spektra tudi strinjali, da je ustava ustrezen korak v smeri večje transparentnosti in učinkovitejšega delovanja celotne zveze.

Evropska komisija je v Bruslju objavila poročilo o zaposlovanju v povezavi za obdobje 2004/2005. V njem ugotavlja, da je Slovenija, podobno kot več drugih držav članic Evropske zveze, pri uresničevanju prednostnih nalog s področja zaposlovanja v letu 2004 dosegla le omejen napredek. Še posebej to velja za povečevanje zaposlenosti med starejšimi od 55 let, saj ima država s 23,5 odstotka eno najnižjih stopenj zaposlenosti med starejšimi delavci v celotni povezavi. Tako komisija ocenjuje, da se kaže potreba po bolj celoviti politiki za aktivno staranje, ki bi med drugim zajemala spodbude za zadržanje starejših delavcev na trgu dela in za spremembo kulture zgodnjega upokojevanja.

Zaradi razkritij o ponarejenih diplomah bo ministristvo za javno upravo pod drobnogled vzelo kar 32 tisoč diplom in spričeval v državni upravi. Plaz je sprožil zdaj že odpuščeni generalni sekretar Slovenskih železnic. Sledila so odkritja ponarejenih diplom v SCT-ju, Elektru, učiteljice v Brežicah in uslužbenca upravne enote Šmarje pri Jelšah. Dr. Boštjan

(Frankfurt) Prvonagrajena pajkovička v ženski družbi

Brumen, glavni tajnik Univerze v Mariboru, pravi, da je število ponarejenih diplom oziroma število ponarejenih kopij diplom vsekakor zaskrbljujoče. Prav tako je zaskrbljujoče, da delodajalci vse do danes niso pretirano preverjali diplom, ali je kopija veljavna, ustrezna originalu ali ne. A problem je globalen, saj lahko danes brez študija za 50 evrov po internetu naročite diplomu pri več sto ponudnikih. Po nekaterih ocenah na tak način v Evropi diplomira okoli 20.000 ljudi, večina primerov pa ostane neodkritih.

Andrej Horvat, zdravnik in direktor Zdravstvenega doma (ZD) Radlje, bi dal zlato za zdravnika. To pomeni, da bi v krajih v zgornji Dravski dolini prej našli zlato kakor dovolj zdravnikov za 17 tisoč prebivalcev petih občin – Radlje, Vuzenica, Muta, Podvelka in Ribnica na Pohorju. V štirih splošnih ambulantah dela osem zdravnikov, štirje brez licence. Še vedno delajo, ker drugih ni, ljudje pa so v glavnem zadovoljni z njimi. Direktor je med kladivom in nakovalom: zagotoviti mora nemoteno delo ambulant in zdravstveno varstvo, upoštevati pa bi moral tudi predpise. Oboje hkrati je v radeljskem primeru neizvedljivo. Zdravniki Gordana Štrkovi Tomaško s Hrvaške ter Špiro Stanivuk, Ivan Mitrovi in Igor Mihajlovi iz Srbije imajo strokovni izpit, nimajo pa še licence slovenske zdravniške zbornice.

Vodja sektorja za slovenski jezik v ministristvu za kulturo Janez Dular je na posvetu predstavnikov verskih skupnosti predstavil zakon o javni rabi slovenščine, zlasti določbe, pomembne za delovanje verskih skupnosti (bogosluzje, oznanjevanje, verski pouk, karitativna dejavnost, stiki z javnostjo itd.). Dular je poudaril, da zakon ne ureja jezikovne rabe pri bogosluzju, in nakazal številna odprta vprašanja in nejasnosti pri izvajanju zakona.

Iniciativna skupina, ki združuje pripadnike slovenske narodne skupnosti s celotnega dvojezičnega ozemlja avstrijske Koroške, je v Celovcu javnosti predstavila osnutek za skupno pluralistično demokratično legitimirano predstavništvo. To naj bi v prihodnje kot edina ustanova slovenske narodne skupnosti na Koroškem zastopalo njene interese na podlagi državnih in meddržavnih zakonskih in pogodbenih določil ter norm in naj bi predstavljalo interese slovenske manjšine v odnosu do organov Republike Slovenije in Avstrije.

Pet slovenskih policistov je odpotovalo na policijsko misijo v Jordanijo, kjer bodo eno leto sodelovali pri usposabljanju iraških policistov v jordanskem policijskem centru v Amanu.

Odbor državnega zbora za zadeve Evropske zveze je podprl prizadevanja slovenske vlade, da bi Slovenija gostila agencijo Evropske zveze za vodenje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah. Osrednja naloga agencije bo skrb za koordinacijo mejnega nadzora.

Narodni svet koroških Slovencev (NSKS) je kot škandalozne zavrnil izjave predsednika avstrijskega parlamenta Andreasa Khola, da Slovenija ni partnerica avstrijske državne pogodbe in da je razsodba avstrijskega ustavnega sodišča glede dvojezičnih napisov izvršena.

Predsednik parlamenta Andreas Khol v izdaji dnevnika "Delo" trdi, da je razsodba ustavnega sodišča o topografiji izvršena, ker zakon o narodnih skupnostih zdaj pravi, da je dvojezične krajevne napise treba postaviti tam, kjer živi "sorazmerno precejšnje število" Slovencev. Besed "25 odstotkov" ni več. Khol sicer priznava, da izvajanje zakona še ni popolno in omenja konferenco o konsenzu, sicer pa poudarja, da dejstvo, da na Koroškem ne stojijo dvojezični krajevni napisi, ni protustavno.

Nadalje Khol pojasnjuje, da njegovo stališče ni nič novega, saj tudi "vsi v slovenskem zunanjem ministertvu, enako kot slovenski veleposlanik v Avstriji, vedo, da Avstrija vse od slovenske neodvisnosti zastopa stališče, da Slovenija ni partnerica avstrijske državne pogodbe". Če je uradno stališče Slovenije do pravnega nasledstva avstrijske državne pogodbe drugačno, "potem imamo pač nasprotni si stališči, a smo kljub temu prijatelji," poudarja Khol in dodaja, da Slovenija sicer ima zaščitno pravico, vendar ukrepa lahko na

podlagi evropske ustave in bilateralnega sporazuma o kulturnih pravicah Slovencev v Avstriji.

Za podpredsednika Narodnega sveta Rudija Vouka so Kholove izjave v "Delu" nesprejemljive ali, kakor se je dobesedno izrazil, "v jubilejnem letu 2005 naravnost škandalozne".

Neprevidno razvnanje čustev ob spornem italijanskem filmu Srce v breznu, ki ga je predvajala prva italijanska televizijska mreža, se je odzval tudi slovenski zunanji minister Dimitrij Rupel. "Mislim, da ni dobro, da se okrog stvari, ki so davno za nami, razvnamo čustva na nepreviden način. Nadalje je Rupel dejal za televizijo Slovenija: "Bil bi vesel, da bi slovenski umetniki in kulturniki ustvarjali filme o zgodovini, da bi na podlagi slovenskih umetnin, slovenskih stališč in slovenskih del vodili konstruktivno razpravo. Želim si konstruktivno razpravo, ta je potrebna, ne bi pa reagiral na vsako stvar, ki se pojavi."

Z Ruplom se "glede pomanjkanja samorefleksije" strinja tudi slovenski minister za kulturo Vasko Simoniti. "Tudi v Sloveniji bi lahko naredili dober film o dejanjih, ki so se dogajala med vojno ali po vojni, kar bi do določene mere nevtraliziralo, kar se sedaj dogaja," je dejal. "Mislim, da smo v zadnjih mesecih razburjali slovensko javnost zelo neprimerno, kajti nihče ni tega filma videl, mi pa že štiri mesece govorimo o njem, kar je čudna reklama za nek film, ki so ga gledalci lahko videli šele v nedeljo in ponedeljek na italijanski televiziji," je sicer še menil Simoniti.

Film z naslovom Srce v breznu Slovence prikazuje kot genocidni narod, Italijane iz Istre pa kot nedolžne žrtve, ki so bile po koncu druge svetovne vojne umorjene v fojbah.

(Pariz) Del zbranega ljudstva pri evharistiji

Vlada je potrdila načrt uvedbe evra, po katerem bo Slovenija skupno evropsko valuto sprejela 1. januarja 2007 po scenariju "velikega poka". To pomeni, da bosta sprejem evra in uvedba novega denarja izvedena v zelo kratkem obdobju. Od 8. januarja 2007 bo veljal samo evro, tolarje bomo potem do konca februarja lahko menjali v bankah. Po tem datumu pa le še v Banki Slovenije brez časovne omejitve.

*

Družba za avtoceste in podjetje SCT sta sklenila pogodbo za elektro in strojne instalacije predorov Trojane in Podmilj na zadnjem delu avtoceste med Mariborom in Ljubljano na odseku Trojane - Blagovica. Pogodba je vredna skoraj pet milijard tolarjev, po pričakovanjih pa bodo dela na tem avtocestnem odseku v celoti dokončana letos poleti.

*

Slovenijo je po podatkih statističnega urada lani obiskalo 2.340.127 turistov ali za štiri odstotke več kot leto prej. Turisti so ustvarili 7.585.841 prenočitev ali za odstotek več kot v letu 2003. Domačih turistov je bilo manj kot predlani, več pa je bilo tujih. Očitno je Slovenija velik tržni potencial zlasti za tuje turiste.

*

Če je verjeti napovedim, naj bi se v Sloveniji leta 2010 za polovico novih delovnih mest zahtevala visokošolska izobrazba, za skoraj 40 odstotkov pa srednješolska. Za nizko kvalificirane posameznike je pričakovati

Slovenska zastava je dospela v pisarno svetišča Banneux v Belgiji.

minimalne možnosti za zaposlitev, zato se bodo morali vključiti v programe vseživljenjskega učenja.

Ministrstvo za pravosodje ugotavlja, da je bilo do začetka letošnjega leta pravnomočno končanih 34.368 zadev, kar je 90 odstotkov denacionalizacijskih postopkov. To je sicer manj, kot je načrtovala vlada pred dvema letoma. Upravnim enotam bi po načrtu moralo ostati le še devet zadev, dejansko pa jih je ostalo 2613.

*

Osnovno šolo letos končuje 22.000 učencev, v srednješolskih programih pa je 27.738 prostih vpisnih mest, kar pomeni, da je letos za celotno bodočo populacijo srednješolcev na voljo okoli 4000 prostih mest več.

*

V zadnjih letih so na intenzivno medicino, ki rešuje življenja, kljub pozivom stroke vsi pozabljali. Primanjkuje postelj, aparaturo in osebja. Problem ni nastal kar čez noč, nasprotno, v ljubljanskem Kliničnem centru (KC) že leta in leta opozarjajo na kronično pomanjkanje bolniških postelj na internističnih oddelkih, zlasti v intenzivni negi. Kljub opozorilom se ni zgodilo nič. V zadnjih dneh pa je zaradi prostorske stiske, saj so zaradi resnih zdravstvenih težav morali sprejeti več bolnikov, ki so potrebovali intenzivno zdravstveno oskrbo, preprosto zmanjkalo tako postelj kot aparaturo. Lahko rečemo, da je sistem na robu zloma.

*

Občina Brežice je verjetno ena zadnjih, ki od svojih krajevnih skupnosti zahteva, da sofinancirajo naložbe v javno infrastrukturo. Na Bizeljskem so tako s samoprispevkom poskušali zbrati 115 milijonov tolarjev za novo šolo, a je na referendumu večina prebivalcev glasovala proti. Eden od glavnih razlogov je velika brezposelnost v kraju, saj je na referendumu lahko glasovalo le pol volilnih upravičencev, ki imajo vsaj nekaj prihodkov.

*

Italijani so v svojih zemljiških dokumentih državno mejo "premaknili" za približno 20 metrov v Slovenijo. Boris Rožič iz Vipolže je namreč v postopku za obnovo svojega obmejnega vinograda v Italiji odkril, da tamkajšnji dokumenti za italijansko last štejejo tudi del iste njive v Sloveniji.

Individualne hiše predstavljajo približno osemdeset odstotkov vseh na novo zgrajenih stanovanjskih enot in so tako najbolj razširjena ter priljubljena oblika bivanja v Sloveniji.

*

Januarja so se v primerjavi z lanskim decembrom cene življenjskih potrebščin znižale za 0,6 odstotka. Inflacija na letni ravni se je znižala na 2,2 odstotka, povprečna letna inflacija pa na 3,4 odstotka. Zgodnejši začetek zimskih razprodaj je januarja močno vplival na pocenitev oblačil in obutve, ki so skupno rast cen znižale za 0,8 odstotne točke. Skupno rast so za 0,2 odstotne točke znižale tudi nižje cene tekočih in pogonskih goriv ter osebnih avtomobilov.

(Stuttgart) Liturgična skupina in župnik Zvone v pogovoru

STATISTIKA ROJSTNIH IMEN IN PRIIMKOV DRŽAVLJANOV SLOVENIJE

Marija Novak in Jožef Horvat

Marija je vsaka trinajsta ženska, Novakov je največ - statistika je naštel 475 Marij Novak in 282 moških z enakim imenom in priimkom - Jožefov Horvatov.

Kar 11.450 Slovenk in Slovencev se piše Novak, 10.258 pa Horvat; skoraj tretjina Novakov živi v Ljubljani in okolici, skoraj polovica Horvatov pa v Pomurju, več kot četrtina v Podravju. Po pogostnosti tema priimkoma sledijo priimki Kranjc, Kovačič in Zupančič. Sicer pa imata dva milijona Slovencev 81.235 različnih priimkov in 38.111 različnih imen. Kljub tako veliki "izbiri" živi v Sloveniji 475 žensk, ki se predstavijo kot Marije Novak, 473 je ime Marija Horvat in 260 Marija Krajnc.

Statistika rojstnih imen in priimkov kaže, da se število imen in priimkov, zapisanih v centralnem registru prebivalstva, povečuje; število vseh imen se je od prve analize leta 1997 do konca lanskega septembra povečalo za 2420, število priimkov pa za 11.456. Polovica vseh priimkov (41.575) se pojavi samo enkrat, od teh je večina dvojnih. Dvojne priimke imata le slaba dva odstotka državljanov, značilni pa so za poročene ženske. Najvišji delež moških z dvojnimi priimki je med mlajšimi od pet let, kar sovпада z višanjem deleža otrok, rojenih zunaj zakonske zveze. Ta je v letu 2003 že presegel 42 odstotkov.

Novakom in Horvatom sledijo najpogosteje Krajnci, Kovačiči in Zupančiči, manj kot pet, a več kot štiri tisoč pa je Kovačev, Potočnikov, Mlakarjev in Vidmarjev. V zasavski regiji živi 60 odstotkov vseh Slovencev, ki se pišejo Drnovšek, na Gorenjskem je največ Zupanov, na Krasu in Notranjskem največ Žnidaršičev, Goriška pa premore 72 odstotkov vseh ljudi, ki se pišejo Leban.

Vsak osmi državljan ima enega od sedmih imen: Marija, Franc, Ana, Janez, Anton, Jožef in Ivan. Največ Slovenkam je ime Marija (79.589 ali osmim odstotkom). Ime je bilo najpogosteje vpisano deklicam, rojenim do leta 1970, po letu 1991 pa je to ime šele na 92. mestu. Tako je Marija povprečno stara 62,7 leta; med ženskami, ki so stare 75 let in več, pa je Marija vsaka peta.

Drugo najpogostejše ime je Franc, moški s tem imenom je zdaj povprečno star 58 let. Po letu 1991 pa je to ime na 203. mestu po pogostnosti. Nekoliko mlajši od Franca je Janez (51,7 leta), a tudi njemu upada popularnost.

Nekatera imena, ki so bila pred leti pogosta, se v zadnjih letih pojavljajo v skrajšani obliki, denimo Maja, Maša, Mija, Jan, Anja. Med deklicami so zadnja leta najbolj priljubljena imena Anja, Ana, Sara, Nina in Nika, pri dečkih pa Luka, Jan, Rok in Nejc. Po letu 1990 se ni rodil noben deček, ki bi mu bilo ime Karol, Vilko, Radoslav, Rajmund ali Vekoslav. Med ženskimi imeni izginjajo Hilda, Leopoldina, Marija Magdalena ali Zorka. Po letu 1991 so se prvič pojavila imena, kot so Adelisa, Kiara, Robin ali Tian, Žan Luka, Mai in druga.

A N G L I J A

LONDON

Na začetku tega leta je bil osrednji dogodek v življenju naše skupnosti in »Našega doma« v Londonu obisk msgr. Janeza Puclja, delegata slovenskih in nemških škofov. Gospod Janez je zadolžen za pastoralno vodstvo naših slovenskih katoliških skupnosti po Evropi, pred kratkim pa je bil imenovan in zadolžen od Slovenske škofovske konference za namestnika ravnatelja (ravnatelj je zaenkrat še ostal sedanji nadškof Alojz Uran) pastoralne oskrbe za vse Slovence po svetu. Msgr. Janeza čaka še več dela, pa mu ga že do sedaj ni manjkalo.

Poleg vsega je naš neumorni Janez še skrbnik »Našega doma« v Londonu - seveda tudi največji dobrotnik naše misije v Združenem kraljestvu. Brez prisotnosti msgr. Janeza Puclja pri delovanju in gmotnem oskrbovanju naše misije v Londonu bi ta morala že zdavnaj nehati obstajati. Tako pa še kar pošteno rinemo naprej in naša misija pastoralno oskrbuje rojake na britanskem Otoku.

Msgr. Janez je začel pri nas z obiskom na sam praznik Gospodovega razglasenja - svetih treh kraljev. Takoj se je lotil urejanja letnih obračunov celotnega Doma in Misije, ki ni lahka, ampak zapletena naloga. Na nedeljo Jezusovega krsta je vodil bogoslužje v kapeli »Našega doma« za slovenske rojake iz Londona in

okolice ob somaševanju župnika Cikaneka. Sv. maša je bila darovana za pokojnega Stanka Bolčina, ki je bil velik dobrotnik Doma in eden najzvestejših članov naše katoliške misije (slovenske župnije!) v Veliki Britaniji. Zaradi slabega vremena udeležba pri sv. maši ni bila prav velika, so pa tisti, ki so se maše udeležili, tako lepo peli mašne pesmi, kot že dolgo ne, ker je petje na harmoniju spremljal organist Vlado Počivavšek iz Slovenije. Vlado je brat nam vsem znanega mladega duhovnika dr. Ludvika Počivavška iz Podčetrтка, ki je pred leti deloval med Slovenci v Avstriji (v Linzu), ko je delal podiplomski študij na univerzi v Salzburgu. Vlado je bil dolgoletni organist v domači fari in v Olimju, sedaj pa na obeh župnijah igra orgle njegova 15-letna nečakinja Marija

Msgr. Janezu se vsi zahvaljujemo za lepo sv. mašo in še posebno za izvrstno pridigo, s katero nas je duhovno in narodnostno poživil. Po sv. maši so vsi navzoči pohvalili tudi organista, ker jih je navdušil za lepo in ubrano petje.

V soboto pred praznikom Jezusovega krsta sta župnik Cikanek in Vlado, ki je ostal zaradi študija na začasnem bivanju v »Našem domu«, odšla na popoldanski obisk k naši dobri gospe Olgi Agier v Newmarket pri Cambridgeu, ki je vedno vesela srečan z župnikom, čeprav bi si želela njegovih pogostejših in predvsem daljših obiskov. Dostikrat se čuti osamljeno, saj je tudi že v precej visoki starosti - oktobra bo štela že kar 87 križev (let). Že od same ustanovitve mesečnika »Naša luč« je naša dobra Olga nanjo naročena in je njena redna in dosledna bralka. Vse svoje življenje v Angliji je bila povezana s slovenskimi duhovniki in našo katoliško misijo. Vedno je delo naših duhovnikov tudi dejavno podpirala s svojimi materialnimi darovi: z velikodušno finančno pomočjo in nenazadnje tudi s posteljino, kuhinjsko posodo in drugimi podobnimi pripomočki. Tudi tokrat je župniku izročila veliko lepe posteljnine, ki jo v »Našem domu« še kako potrebujemo. Njena dobrota in velikodušnost sta neizčrpni. Dobri Bog

Pokojni Stanko Bolčina z družino - poleg Fr. Walker, prijatelj družine

naj povrne naši dobri Olgi s svojim blagoslovom!

Neke januarske nedelje popoldne sta župnik in Vlado obiskala tudi našega londonskega rojaka Rudija Kosa, ki že nekaj let ne more prihajati k slovenskemu bogoslužju v »Naš dom«, ker mu žal zdravje več ne dopušča. Zadnje leto se mu je stanje še poslabšalo. V glavnem se zadržuje v dnevni sobi svoje hiše in še to večinoma v bolniški postelji. Tudi Rudi se vedno zelo razveseli župnikovega obiska. Ker je že od vsega začetka zvest naročnik in bralec »Naše luči«, komaj čaka, da ob začetku vsakega leta poravna naročnino. Že od nekdaj je imel skrb za dostavljanje različnih lepih kozarcev, ki jih rabimo ob naših skupnih srečanjih v »Našem domu«. Rudijevo delo je bilo brušenje stekla in kristala. Dobro ve, da steklo ni večno in zato še vedno ohranja skrb za nadomestilo razbitih kozarcev. Tudi ob tokratnem župnikovem obisku je podaril za »Naš dom« veliko zares lepih kozarcev, za kar mu je vsa skupnost, ki se zbira v Domu, iskreno hvaležna. Spominjamo se ga v molitvi pri sv. maši in ob prijaznih pogovorih tudi ob srečanjih po maši.

Med prijetnimi obiskovalci »Našega doma« v mesecu januarju pa sta bila tudi zelo prijetna slovenska rojaka iz Nemčije, Renata in Franci Arh, doma iz Stuttgarta. Njun vzrok obiska v Londonu je bila Renatina 30-letnica, ki smo jo tudi v »Našem domu« zabeležili z lepim praznovanjem.

Tudi župnikova postna »Bogoslužna sporočila« rojakom v Veliki Britaniji so bila sestavljena že v drugi polovici januarja in razposlana na več kot tristo naslovov Slovincem v Angliji in Walesu. Vsi

30-letnica Renate Arh v Londonu

so jih tako dobili še pred začetkom postnega časa. Znotraj so lahko prebrali vsa potrebna obvestila o sporedu maš in naših srečanj.

S. C.

Na pustno nedeljo, 6. februarja, smo imeli v našem domu v Londonu slovesno februarско mašo, ki smo jo sooblikovali Slovenci v Londonu in gostje, ki smo v tistem času bivali v Londonu. Sveto mašo je vodil župnik Stanislav Cikanek, ki nas je v pridigi pozval, naj bomo stanovitni in razpoznavni kristjani. »Včasih so nas označili, da smo strup za svet, Jezus pa pravi, da smo sol, torej tisto, kar daje svetu nezamenljivo kakovost, kar najbolj potrebuje. Zato moramo biti trdni in močni, da ne bo svet preoblikoval nas, ampak da bomo mi preoblikovali svet,« je dodal in sklenil svoj nagovor, ki mu je z veseljem prisluhnila polna kapela. Lepo petje je le še dodatno povzdignilo slovesnost. Na priložni harmonij ga je spremljal g. Vlado Počivavšek, organist iz Podčetrčka, lep glas, ki je ohrabil tudi ostale,

pa je prispevala njegova nečakinja Lavra. Diakoniranje so prepustili spodaj podpisanemu. Po sveti maši pa smo se po lepi, stari krščanski navadi vsi skupaj zbrali k pustni pogostitvi v dnevni sobi in se prepustili sladkim dobrotam ter pečeni krači in šunki s hrenom. Ob dobrem vinu »malbec« argento smo se sproščeno pogovarjali še dolgo v večer.

Jure Ferlež, diakon

BELGIJA in NIZOZEMSKA

DANNEUX

9. januarja se je uresničila dolgotelna želja slovenskega duhovnika in mnogih rojakov v Beneluxu, da bi v glavnem romarskem svetišču Banneux v Belgiji plapolala tudi slovenska zastava. Skoraj ni evropskega naroda, ki tam ne bi imel svoje zastave. Zdaj smo na takšen način končno navzoči tudi Slovenci. O tem našem načrtu in želji smo že pisali v Naši luči.

Gospa Angela in Zinka ob slovenski zastavi v Banneuxu

Zdelo se mi je simbolično pomembno, da ta zastava pride v Banneux vsaj v času prvega leta članstva Slovenije v Evropski zvezi, če že ne v samem koledarskem letu pristopa.

V uradu vodstva svetišča so bili veseli. Deležni smo bili zelo prijaznega sprejema in celo majhne pogostitve. V delegaciji, ki je zastavo izročila, smo bili: ga. Angela Polavder, ki je zastavo prikrojila po določenih merah, saj so zastave vseh držav enake, ga. Zinka Globevnik (Revinškova) v imenu društva Slomšek, ga. Lenčka Sodnik v imenu Slovencev z Nizozemske, ga. Nežka Zalar, pastoralna pomočnica v Slovenski katoliški misiji v Belgiji in župnik Lojze Rajk.

Naši jubilarci

23. novembra 2004 je svoj 90. rojstni dan praznovala gospa Elizabeta Podlipnik, vdova po Ivanu Lipovšku, ki je umrl 8. decembra 2003.

Rodila se je leta 1914 v Loki pri Zidanem Mostu staršema Antonu in Mariji, roj. Zelič. Bilo je pet ses-

90-letna Elizabeta iz Maasmechelena

ter. Mama Marija je bila iz bogate hiše in je podedovala vse premoženje: mlin, žago, hišo, posestvo. Toda oče Anton je umrl, ko je Elizabeta imela komaj štiri leta. Nad mamo Marijo in otroki se je potem zgrnila nesreča, verjetno silna krivica, saj so jim takratne oblasti (Kraljevine Jugoslavije) po prvi svetovni vojni zaplenile prav vse premoženje. Vsi skupaj so stanovali pri teti v majhni sobici na podstrešju. Mama je hodila na dnino. Eno sestro je vzel k sebi stric župnik nad Radohovo vasjo (gospa Elizabeta se ni mogla spomniti vseh imen).

Do svojega 14. leta je bila pri mami, ko ji je rekla: "Zdaj pa si moraš sama služiti kruh." Bila je podhranjena, vedno lačna, saj kruha skoraj nikoli ni imela. Dobivala je največkrat le črno kavo. S 16 leti je šla k starejšim ljudem. Spala je v vlažni kleti in vedno je morala ostajati le v hiši. Pozneje je pri neki družini pazila na otroke. Pot jo je nato pripeljala v Zagreb. Dobila je dobro službo. Pri neki družini je pospravljala hišo. Od tu se je poslovila, ko je šla na pogreb svoje stare mame. Nato je šla za svojo starejšo sestro v Beograd. Od tam ima grozne spomine, saj je bilo stanovanje zelo zanemarjeno. Stenice v sobi, kjer je spala, so kar šumele od vsepovsod.

Kaj vse je torej naša slavljenka morala prestat v času svojega dekleštva!

Vrnila se je iz Beograda domov k svoji mami. V isti hiši, kjer je mama stanovala, je imela brata, ki je bil čevljarški mojster in je imel vedno katerega vajenca. Eden je bil tudi Ivan (Janez) Lipovšek. Elizabeta in Janez sta se spoznala in vzljubila. Janez je moral v vojsko Kraljevine Jugoslavije. Po vojaščini

je leta 1938 šel v Belgijo na delo v rudnik. Večkrat ji je pisal in po enem letu jo je povabil, naj pride za njim tudi ona. Na Loki je uredila vse za poroko. Poročila sta se leta 1939 v Belgiji na občini in v cerkvi kar v francoskem jeziku. Tam je namreč delal njen fant 1000 metrov globoko v rudniku.

Pot ju je potem peljala v Eidsen, kjer so se jima rodili Dragica, Silva in Johan-Viljem. Že leta 1944 je Janez moral v nemško vojsko, nato v ujetništvo v Franciji. Mama Elizabeta pa je ostala sama z otroki. Preseljeni so bili v Nemčijo, pa spet za par dni v Belgijo, od tod pa skozi Češko v Smederevo. Od tod so se vrnili v Slovenijo. Otroci so imel od tri do pet let. Petnajst mesecev ni nič vedela, kje je njen mož in če je sploh živ, pa tudi on ni vedel zanje. Doma so se srečni objeli, čeprav so živeli le v eni majhni sobi, ker so si večja stanovanja delili komunistični veljaki. V Hotemežu pri Radečah so se rodili še Mirko, Terezija in Marjan.

Oče Janez je šel v Belgijo »na obisk«, toda tam je potem ostal do svoje smrti. Za njim je prišla tudi naša slavljenka mama Elizabeta s šestimi otroki. - V zakonu sta doživela skoraj 65 dopoljenih let zelo preizkušenega, toda srečnega življenja.

Mama Elizabeta rada bere Našo luč. Družino, tudi Družinska pratika mora biti vsako leto. Vesela je obiskov svojih otrok in vnukov. Rada si tudi pripravlja slovenska jedila. Vedno je vesela, ko jo obiščem na domu. Čeprav ima mnoge zdravstvene tegobe, je vseeno vedra in pogumna.

Veseli smo, da njena hčerka Dragica poje v našem mešanem zboru »Slomšek« in da z možem

Ivanom prihajata k slovenskim mašam.

Draga Lipovškova mama, Bog Vas živi še na mnoga leta! Pri slovenskih mašah bomo prosili Boga za Vaše zdravje in pogumno nošenje vsakdanjih križev.

Vaš župnik Lojze Rajk in vsi slovenski rojaki na področju Slovenske katoliške misije v Beneluxu!

Posloveli smo se

22. januarja smo se v Farcienesu pri Charleroiu poslovili od gospe Alojzije Jevšek, ki nas je zapustila v svojem 84. letu. Rojena je bila v Prečni pri Novem mestu 22. marca 1921. Umrla je v bolnišnici 18. januarja 2005. Njen pokojni mož Franc Umek - rudar je bil doma na Kamenskem pri Šentjanžu. Umrl je že leta 1974. Njun prvi sin Franc je bil rojen 1939 in je umrl brez otrok leta 2001. Sin Edi (Eduard) je bil rojen 1941. Dosegel je visoko izobrazbo atomskega inženirja in je bil zaposlen pri Westinghousu, ki je gradil tudi atomsko centralo v Krškem. Edi je bil glavni nadzornik pri gradnji plinske elektrarne v

Pokojna Alojzija Jevšek iz Farcienesa

Trbovljah. Tu se je odlično naučil slovenščine. Ima sinova Rudija in Ivana ter vnuke Diano, Jurija, Vadina in Tatjano. Njegova sestra Zdenka je bila rojena leta 1946 in ima hčerko Maitei.

Rajna Lojzka je bila redna naročnica Naše luči. Bila pa je tudi izredno požrtvovalna pri vseh slovenskih prireditvah na območju misijona +g. Gaberca. O rajni Lojzki bi gotovo lahko napisali še veliko lepega, toda jaz je osebno nisem poznal, ni pa tukaj navade, da bi kdo drugi kaj pripravil v spomin, kakor je to običajno pri mnogih drugih slovenskih župnijskih skupnostih v Evropi in po svetu.

Naj naša draga rojakinja počiva v miru v valonski zemlji v Belgiji!

EISDEN

30. januarja smo imeli letno skupščino Slovenske katoliške misije. Najprej je bila ob 15. uri sveta maša. Sledila je predpisana skupščina. Navzočih je bilo 15 ljudi. Po poročilu predsednika - župnika Lojzeta Rajka in blagajnika Jožefa Globevnika je sledil pogovor o tekočih in minulih zadevah v letu 2004. Imeli smo tudi volitve novega upravnega odbora, kar mora biti vsakih pet let. (V tem smo bili že nekoliko v zamudi.) Tudi za naprej sta bila izvoljena Lojze Rajk za predsednika in Jože Globevnik za blagajnika. Za podpredsednika je bil ponovno predlagan Aleksander Ackovič, ob njem pa tudi na novo izvoljen Pepi Čotar. Namesto dosedanjega tajnika prof. Leopolda Cverleta je bil izvoljen Vili Rogelj (ki je tudi zelo zaslužen vodja našega mešanega pevskega zbora Slomšek). Člani odbora so tudi: Bernard Žabot, Stani Revinšek, dr. Franci Novak, Anica

Klemenič in Nežka Zalar ter Ad Hamers v imenu Slovencev na Nizozemskem.

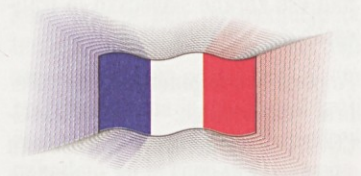
Kličem božji blagoslov nad vsemi, ki sodelujete in pomagate pri delovanju naše cerkvene in civilno-pravne ustanove nepridobitnega društva (VZW) Slovenske katoliške misije (SKM) v Eisdu.

Naročniki Naše luči

Hvala vsem, ki ste že poravnali naročnino za leto 2005. So pa še nekateri, predvsem na Valonskem, ki še niso poravnali niti za leto 2004. Če še ne veste, smo se odločili, da bomo s kakšnim EUR več, ki ga prispevate, prispevali za naročnino za naše misijonarje, predvsem za g. Danila Lisjaka v Kongu (Gomi). Menda že veste, da se naročnina plačuje za leto naprej.

Tekst in poročila sem pripravil slovenski izseljenski duhovnik v Beneluxu, ki vsem bralkam in bralcem pošiljam pristrčen pozdrav!

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ - CHÂTILLON

16. januar je v zgodovini châtillonske skupnosti pomemben dan in predstavlja za to skupnost prelomni dogodek. Na ta dan smo kot slovenska skupnost zapustili kanonično odvisnost od pariškega kardinala, saj odslej spadamo pod škofijo Nanterre, na katero je pred 30 leti že g. Čretnik s posebno pogodbo vezal civilni obstoj slovenskega doma in dvorane. Ob

Župnik Jože Kamin, enodnevni kralj pariške skupnosti Slovencev

11. uri je v kapeli sv. Terezike generalni vikar Michel PENSARD v imenu nanterskega škofa Gérarda DAUCOURTA vodil bogoslužje, pri katerem se je zbrala številna slovenska skupnost. Na začetku je novi châtillonski župnik in delegat Jože KAMIN toplo pozdravil generalnega vikarja in monsinjorja Janeza Pucelja, ki je prišel v Pariz kot koordinator za Slovence po svetu in zastopnik ljubljanskega nadškofa msgr. Alojza URANA, pa tudi vse zbrane slovensko in francosko govoreče vernike.

Po pozdravu je generalni vikar prebral imenovanje: Gérard DAUCOURT, nanterski škof očetu Jožetu KAMINU na prošnjo predsednika slovenske škofovske konference, mariborskega škofa Franca KRAMBERGERJA s soglasjem vašega škofa Alojza URANA, ljubljanskega nadškofa, v skladu s pravili apostolske konstitucije Exul Familiae T II, nn. 35-40, instrukcije Pastoralis migratorum cura nn. 33 do 39 in instrukcije Erga migrantes caritas Christi, art. 7 ter kanoni 516, 566, 1 in 568, Vas imenujem za odgovornega za vodstvo slovenske misije, 3 impasse Hoche v Châtillonu-sous-Bagneux do 31. avgusta 2007. Poskrbeli

boste za dobre odnose s châtillonskimi župnijami. Pozorni na kulturno identiteto slovenskih katoličanov jim boste pomagali, predvsem mladim, da odkrivajo krajevno Cerkev in jih boste povabili k sodelovanju v nanterski škofiji. Ker že leta obstajajo cerkveni registri pri slovenski misiji, jih boste še nadalje skrbno vodili in dvojnike izročili nanterski škofiji. Ta odgovornost se dodaja dosedanji, ki jo imate v škofiji Metz kakor tudi nacionalni odgovornosti za Slovence kot delegat za Francijo. Vaš materialni obstoj je zajamčen pri meški škofiji, slovenska misija v Châtillonu pa bo

poskrbela za potne stroške ter stroške bivanja.

Dano v Nanterju dne 1. januarja 2005. Sledita podpisa: kancler Bernard GENDARME in nanterski škof Gérard DAUCOURT.

Pri homiliji je generalni vikar med drugim dejal: »Ali je mogoče nazorneje priznati in počastiti nacionalno skupnost kot s tem, da se ji izda imenovanje v smislu služnja Cerkvi, skupnosti, ki ni samo zaprtá sama vase, temveč kot živo občestvo navzoča in dejavna v krajevni Cerkvi. Dana vam je možnost, da kot občestvo živite v tesni povezanosti z drugimi kristjani, ki se hranijo ob isti božji besedi in evharistiji. Ostanite priče, ki živijo po zakramentih v tesni povezanosti s Kristusom. Dobrotljivost naj odseva iz vaše skupnosti.«

Po francoski homiliji je zbrane nagovoril še monsinjor Janez Pucelj, ki je med drugim dejal: »Danes je za slovensko faro v Parizu in za nas vse pomemben dan. Imenovanje novega dušnega pastirja in njegova današnja umestitev pomeni po dobi preizkušnje redno nadaljevanje urejenega življenja slovenske župnije.

Aleksander Radigue-Penko pri svetem krstu v Châtillonu

Oznanjaj božjo besedo!

Naj vam poudarim iz današnje božje besede dva pojma, ki nam moreta osvetliti naše razmere, kjerkoli živimo.

V začetku Jezusovega javnega oznanjevanja je Janez Krstnik brez obotavljanja pokazal na Jezusa in ga imenoval 'Božjega služabnika' in 'Jagnje božje'. Božji služabnik je v svetem pismu izraelski narod, ki ga je Bog izbral in ga vodil. Lahko pa je tudi posameznik, ki mu Bog daje posebno nalogo v določenem času. Mojzes je bil božji služabnik v tem, da je izpeljal Izraelce iz Egipta. Preroki so bili božji možje, ki so vedno znova opominjali na božjo postavo in pravico. Vsi ti božji možje in žene pa so le nepopolno izvrševali svoje poslanstvo. Zato so preroki že v stari zavezi iskali in napovedovali takega božjega služabnika, ki bo brez negotovosti izpolnil božjo voljo. Ta bo sprejel nase vso hudobijo sveta in tako postal nosilec dokončne sprave med Bogom in ljudmi. Lik trpečega božjega služabnika je uresničil Jezus, ki na nasilje ni odgovoril z nasiljem, ampak se je brez ugovora in odpora predal človeški hudobiji v roke in s tem postal darovano 'božje Jagnje', ki je odvezlo grehe sveta. Moč gre-

ha je bila tako enkrat za vselej zlomljena in uničena.

Kdor poslej živi v Kristusu in z njim, je udeležen v tistem božjem delu, ki spreminja svet iz solzne doline v dolino novega upanja in miru. Tako ste tudi vi slovenski kristjani v pariški fari poslani, da zajemate in živite iz tega vreleca novega življenja. Da se med nami umakne človeška nemoč iz problemov, ki nam jih prinaša življenje, in da postanete skupnost upanja in novega življenjskega zagona. Zato je potrebno vzeti nase Jezusov način reševanja teh vprašanj. Ne gre drugače. Brez velikih besed moramo sprejeti nase vlogo trpečega služabnika. Skupnost pomaga reševati, kdor je pripravljen storiti, kar zna in zmore dobrega, ne glede na to, kaj počnejo ali ne počnejo drugi. Danes mi je pred mašo rekla neka žena: 'Jaz sem pripravljena storiti za to našo skupnost vse, kar znam in zmorem.' Bratje, to je vsa modrost novega začetka. Ne ozirajte se na preteklost, glejte, kaj je zdaj mogoče storiti dobrega, za vse koristnega. Pri krstu smo sprejeli to nalogo posnemanja Kristusa, našega učenika. Dejavno upodabljam njegov obraz pred svetom, kadar bližnjim odpuščamo, izkazu-

jemo bratsko ljubezen, skušamo razumeti sočloveka in z njim potrpeti, kadar širimo veselje, mir, dobroto.

Kristjani smo poslani, da to uresničujemo. Vsem vam voščim danes, da bi to vedno znova oživljali med seboj. Bog vas v tem blagoslavlja!«

Po evharistiji smo izpostavili in počastili Najsvetejše, ki nas je blagoslovilo ob začetku novega leta. Po zaključni pesmi Hvala večnemu Bogu sta bila izvoljena in potrjena novi ekonomski in župnijski svet, ki bosta tesno sodelovala z novim župnikom v dobro celotne skupnosti. Maši je sledilo družabno kosilo, ki je bilo pripravljeno za 70 gostov. Vladalo je sproščeno vzdušje, zaslišala se je tudi slovenska pesem. Prav posebej pa je treba omeniti še pozornost, ki jo je vsem navzočim namenil generalni vikar – šel je od mize do mize in z vsakim gostom vzpostavil stik. Po kosilu smo »vlekli« kralje, kot pravijo Francozi (tirer les rois). V mojem kosu pite je bilo po naključju (k temu je botrovala gospa Eva) tudi zrno in tako sem postal kralj. Vsem podložnikom pa je enodnevni kralj podaril skromno darilo. Pred odhodom mi je generalni vikar dejal: »Nekaj jih je pa res tudi iz nanterske škofije. Ostali prihajajo iz Pariza in širše okolice, nekateri od zelo daleč. Občutek imam, da so veseli skupnih srečanj in da jim to tudi nekaj pomeni. Njim in tebi želim v medsebojnem sožitju veliko lepih duhovnih in človeških trenutkov. Ne pozabi, da si na škofiji vedno dobrodošel.«

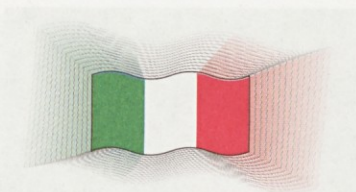
HAYANGE

V nedeljo, 23. januarja, je bil na področju železove rude, v

neposredni bližini z Luksemburgom, v veliki cerkvi mesta Hayange, že tradicionalni shod tamkaj živečih tujih skupnosti. Ob 11. uri je somaševanje vodil generalni vikar škofije Metz, Joseph MULLER. Navzoče so bile skupnosti iz Italije, Poljske, Ukrajine, Portugalske, Španije, vsi s svojimi duhovniki. Slovenijo je zastopal delegat J. KAMIN. Pri homiliji je bila poudarjena pluralnost cerkvenega občestva in njene bogastva, ki ga črpa iz posameznih krščanskih skupnosti različnih kultur. Oprijeli smo se tudi papeževe poslanice, namenjene za to nedeljo. Tujec, tvoja hiša je svet, krščanska skupnost je tvoja družina. Znotraj te skupnosti, ki je kot mozaik sestavljena iz različnih kultur in jezikov, je tudi bogastvo Cerkve. Iz tega bogastva so pri tem srečanju črpali pesmi in besede v omenjenih jezikih. Ob zaključku evharističnega srečanja pa so z vso gibčnostjo in barvitostjo narodnih noš zaplesali še člani portugalske folklorne skupine. Oči so se iskrale tudi v velikih dvoranah bližnjega župnišča, kjer smo ob kozarcu izmenjali besedo kar v skupnem francoskem jeziku. Ob slovesu me je generalni vikar zaprosil, naj za prihodnje leto naredim podoben shod na področju Freyding-Merlebacha, in to na drugo nedeljo v mesecu januarju.

Posebno obvestilo Slovincem v Franciji: vso pošto pošiljajte izključno na naslov: J. Kamin, Moulin de Thicourt, 57380 THICOURT. Če želite telefonirati, to storite na številko 03.87.01.07.01. Če želite, da bi vas obiskal ali da bi imeli slovensko mašo, vas prosim, da mi to sporočite. Prisrčna hvala za razumevanje.

Jože KAMIN

I T A L I J A

MILANO

35 let slovenske maše

Letos je minilo 35 let od prve slovenske maše v Milanu v mali starodavni kapelici sv. Spiridiona na dvorišču bazilike sv. Ambroža. Zgodilo se je tako. Neko nedeljo zjutraj je pozvonil na hišna vrata meni nepoznan in nepričakovan duhovnik, ki se je predstavil kot msgr. Ignac Kunstelj. Povedal je, da je šele prišel iz Rima in da bo imel popoldne slovensko mašo v že prej omenjeni kapelici. Vprašal je le, ali lahko jaz in moja žena prideva k maši. Ko sem ga povabil, naj vstopi, je rekel, da se ne more dolgo zadrževati, ker mora iti naprej, da poišče in obvesti še druge Slovence.

In res: popoldne, po končani maši za Romune, ki jo je imel arhimandrit Mirko (Mircea) Klinec, po rodu iz Medane v Brdih, smo imeli našo prvo slovensko mašo. Zbrala se nas je le skupnica ljudi, med katerimi so bili Kristjan Berdon, zdaj že pokojni dr. Ivo Mugerli, bivši tajnik škofa Sedeja, ki se je umaknil v Milano, da se je izognil fašističnemu nasilju, gospa Lojzka Lojk in še nekateri Primorci iz predvojne slovenske ekonomske emigracije (med njimi g. Abram in g. Furlan), ki so se zatekli v Milano, potem ko je Naser podržaval njihova imetja in jih pregnal iz Aleksandrije v Egiptu. Po maši smo se zbrali v bližnjem barčku, kjer smo se zmenili, da bo maša enkrat

mesečno. V tej kapelici smo imeli večkrat mašo. Nismo pa imeli primerne prostora, da bi se lahko kaj pomenili po maši. Zato je msgr. Kunstelj poskrbel z odločilno pomočjo g. Klinca, da so nam v Casa del Clero v ulici S. Tommaso št. 2, kjer je g. Klinec stanoval, dali na razpolago za mašo cerkev san Tommaso in tudi primerno sobo v najem, da smo se lahko po maši kaj pogovorili.

Msgr. Kunstelj je prihajal maševat v Milano do junija 1972. Potem je odšel v Anglijo. Jeseni 1972. leta je prevzel nalogo gospod Bergant, ki je prihajal maševat nekaj let, dokler ni odšel v Argentino.

Po odhodu gospoda Berganta ni bilo za nekaj časa nobenega stalnega duhovnika. Za mašo v Milanu so poskrbeli kolikor mogoče neposredno iz Rima ali iz Gorice. Iz Rima sta prišla večkrat gospoda Šegula in Jezernik, iz Gorice in Trsta pa msgr. F. Močnik; g. K. Humar; g. J. Kunčič. Počasi se je naša skupnost večala in postajala vidna. Slovenska božja služba je bila vključena v milanski telefonski imenik. Prišli smo v stik z novim Uradom za pastoralo turizma (Pastorale del Turismo) na milanski nadškofiji. Ob ustoličenju novega nadškofa Martinija je bila povabljen v nadškofijo delegacija naše skupnosti (O. Blažič, S. Benulič, M. Kogoj) na skupno srečanje predstavnikov narodnosti, ki živijo in delajo v Milanu, z novim nadškofom, ki nas je želel spoznati in govoriti z nami. Povedal nam je, da že pozna Slovence in da mu tudi slovenski jezik ni popolnoma neznan.

Za tem smo dobili stalnega duhovnika gospoda Jurija Rodeta, ki je prihajal iz Rima, kjer je študiral in nas oskrboval z mašo do juli-

Udeleženci praznične maše v Milanu - 35 let slovenske maše

ja 1980, ko se je po končanih študijih zopet vrnil v Argentino.

Želeli smo dati večjo vidnost naši skupnosti. Mislili smo, da bi to lahko dosegli samo z organizacijo kakovostnega koncerta slovenske pesmi v Milanu, kamor bi lahko povabili tudi Milančane. Za dvorano je poskrbel pokojni dr. J. Drufuca. Dobil jo je pri jezuitih v centru S. Fedele, ki je v središču Milana zraven občinske palače in galerije Vittorio Emanuele, nedaleč stran od gledališča Scala. Za zbor je poskrbel gospod Kazimir Humar, ki je pripeljal v Milano doberdobski zbor HRAST, ki ga je vodil Hilarij Lavrenčič. Saša Benulič je poskrbela za vabilo na koncert po časopisih Corriere della Sera in Giorni ter po radiu "RAI Gazzettino Padano". Zbor je pel najprej pri maši in potem izvedel koncert. Uspeh je bil popoln, dvorana je bila napolnjena do zadnjega kotička. Imeli smo približno 300 poslušalcev. A kar je bilo še najbolj pomembno, je to, da so izvedeli za slovensko mašo tudi drugi

Slovenci, živeči v Milanu in okolici, ki so se potem pridružili naši skupnosti. Na enak način smo organizirali še dva taka koncerta v istem avditorju San Fedele z nastopom zbora iz Podgore in Fantov izpod Grmade, ki jih je v Milano pripeljal msgr. Oskar SIMČIČ, ki je prevzel skrb za slovensko mašo v Milanu po odhodu g. Jurija Rodeta v Argentino.

Leta 1986 ob priložnosti 600 letnice milanskega Duoma smo na pobudo msgr. O. Simčiča organizirali veliko romanje Slovencev v Duomo, kamor je msgr. Simčič pripeljal z avtobusi približno 850 romarjev in pevcev iz Goriškega, Tržaškega in Slovenije ter povabil ljubljanskega nadškofa A. Šuštarja, da je vodil romanje. Bil je lep sončen dan. Vsi smo bili veseli in dobre volje. Napolnili smo cerkev in med mašo je mogočno zadonela slovenska pesem 250 pevcev združenih zborov pod vodstvom Hilarija Lavrenčiča in orgelski spremljavi prof. Lojzke Bratuž,

tako da so mnogim prisotnim od ganjenosti prišle solze v oči.

Po tem romanju smo imeli vsako leto, in to posebno za praznike, več gostovanj različnih goriških, tržaških in obmejnih slovenskih zborov. Za božične in velikonočne praznike sta nas skoraj redno večkrat obiskala koprski škof g. Metod Pirih in sedanji ljubljanski metropolit in nadškof g. Alojz Uran.

Po 22 letih smo bili zaradi reorganizacije Casa del Clero prisiljeni poiskati novo cerkev, ki bi imela tudi primerne prostore za večjo skupino ljudi, ker se je v tem času naša skupnost povečala. Tu gre predvsem zahvala naši gospe Pavli Buzzi, da nam je priskrbela v svoji župniji v cerkvi Corpus Domini, ki jo vodijo patri karmeličani v ulici Canova, št. 4, prostor za slovensko mašo in naša srečanja po maši.

Ob 25. obletnici naše prve maše v kapelici sv. Spiridiona smo zaprosili opata bazilike sv. Ambroža za dovoljenje, da organiziramo spominsko romanje in mašo v baziliki. Opat je res pristal na to in mons. O. Simčič je organiziral novo romanje, ki ga je spremljal škof Metod Pirih in vodil slovesno mašo v baziliki. Romarji in pevci so se pripeljali z več avtobusi iz Gorice, Trsta in Slovenije.

Leta 2000, po 20 letih maševanja v Milanu, je msgr. O. Simčič zaključil svoje poslanstvo. Skrb za slovensko mašo je prevzel gospod Karel Bolčina, standreški župnik. Leta 2002 je stopil na njegovo mesto g. David Taljat, ki je že skrbel za Slovence v Franciji; leta 2003, ko je bil g. Taljat premeščen v Švico, pa je zopet prevzel dolžnost za našo skupnost gospod Bolčina.

Oskar Blažič

N E M Č I J A

BERLIN

Na obisku mladi iz Stične ...

V soboto, 9. januarja, so prišli na obisk v Berlin mladi iz Stične. Vodil jih je kaplan Maksimilijan File, ki je tudi odličen glasbenik in vodi več zborov v Stični. Skupaj z mladimi je stanoval v Slovenskem domu.

Mladi so si z veseljem in navdušenjem ogledali kulturne in zgodovinske znamenitosti mesta Berlina, zvečer pa vsem, ki so se udeležili maše, poklonili lep večer, saj so peli med mašo, po njej pa pripravili zelo lep koncert. Peli so domače, cerkvene, umetne in črnske duhovne pesmi, tako je vsak našel nekaj zase. Po koncertu se je druženje nadaljevalo v prostorih župnije in veselje je doseglo vrhunec, ko so raztegnili še meh,

dodali kontrabas, trobento ... V nedeljo so spet peli pri maši in s svojimi glasovi najlepše počastili Boga.

... in Lužiški Srbi

V prostorih slovenske župnije v Berlinu, ki vse bolj postaja pravi slovenski kulturni center, je v soboto, 22. januarja, potekal prvi lužiško-srbsko-slovenski večer. To je bilo zanimivo srečanje dveh narodov, ki ju povezuje sorodnost, paralelnost na kulturnem in z uso- do povezanim področjem ter neverjetne podobnosti obeh jezikov. Najbolj presenetljivo je pri obeh dosledno uporabljanje dvojine.

Nedaleč od Berlina živi še kakih 30.000 lužiških Srbov. V času preseljevanja narodov so se Slovani naselili tudi na SV Nemčije in v velikem delu današnjega Berlina, na kar še vedno spominjajo imena nekaterih berlinskih občin. Danes le še peščica lužiških Srbov živi v deželi Brandenburg s središčem v Korpusu in pravi čudež je, da se je njihov jezik, ki prav tako pozna dvojino, ohranil do danes.

Imata pa njihov in naš jezik tudi druge podobnosti. Podobne so si pesmi, kot je tista znana Slišala sem ptičko pet. Tudi zgodovina obeh narodov je podobna: tako lužiški Srbi kot Slovenci so bili revni ljudje in so dolga stoletja služili tujim gospodarjem. Imata pa vsak svojega junaka: lužiški Srbi Krabata, Slovenci pa, ja koga drugega kot Martina Krpana, ki ga je odlično recitiral in kasneje povedal tudi v visoki nemščini organizator in iniciator tega srečanja, slovenski jezikoslovec Boštjan Dvoržak. Namen tega večera je bil spoznati drug drugega in spregovoriti o skupnih točkah v tem mozaiku narodov in kaj lahko drug z drugim in vsi skupaj prinesemo v ta skupni berlinski prostor in ga s tem bogatimo. Večer je nastal na osnovi izvirne literature obeh narodov.

Poleg Krpana in Krabata je okrog 200 poslušalcev v dvorani prisluhnilo tudi starim napevom.

Dve mladi lužiško-srbski umetnici, Judith Tangermann in Utta Henke sta izmenjaje igrali na klavirju in peli njihove stare pesmi. Slovence pa je na tem področju odlično predstavila folklorna skupina e.V. Slovenija Berlin. Harmonika Alojza Kudra, ki vedno spremlja folkloro, je ta večer še lepše pela!

Poslušalci so bili navdušeni. Tudi prva sekretarka slovenskega veleposlaništva v Berlinu, odgovorna tudi za predstavitev slovenske kulture v Nemčiji, se je strinjala z vsemi, ki so si bili enotni, da to srečanje ne sme ostati le pri prvem, da mu bodo v prihodnosti zagotovo sledila nova in nova, kajti mali narodi so povezani med seboj lahko prodornejši.

Nadškof Uran, župnik Dori in »mojstri kuhinje« v Berlinu

Nadškof Uran se zahvaljuje pridnim rojakom, ki so v Berlinu poskrbeli za prijetno pogostitev ob srečanju Zveze.

Boštjan Dvoržak je bil ob koncu zelo zadovoljen in srečen. Povedal je, da mu igra srce, ko vidi, kako se mladi in starejši pogovarjajo v svojih maternih jezikih in se kar razumejo med seboj. Ugotovil je, da spadamo skupaj in da se bodo baterije, ki so se tokrat na tej točki pri sv. Elizabeti prvič napolnile, vedno znova napolnjevale z novo energijo. Župnik Dori pa je pripomnil, da ga je najbolj nagovorila ugotovitev enega od poslušalcev, ki je rekel, da je res škoda, ker ne govorimo več staroslovanskega jezika, ker bi se tako vsi Slovani med seboj razumeli.

Po bogatem kulturnem je sledil tudi bogat zabavni program z domačo hrano. Berlinske Prekmurke (Cilka Šaruga, Marija Vrhovnik in Mariška Kolar) so pripravile bograč in bujto repo, ter pecivo in potico, ki jo je spekla Zorica Kujavec. Poskusili pa so tudi specialitete lužiških Srbov, podobne našim: segedin golaž in krvavice.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Pod vtisi hude naravne nesreče v južni Aziji se je izteklo leto 2004 in

se začelo novo 2005. Številni slovenski rojaki so se za božič podali v domovino, kjer so v krogu sorodnikov in znancev preživeli božične in novoletne praznike. Prosti dnevi so hitro minili in spet se je bilo treba vrniti na delovno mesto.

Prvi mesec novega leta 2005 je razmeroma hitro in mirno minil. Tu pa tam je koga oplazila gripa, mu vzela dober glas in ga prisilila v lizanje medu in pitje žajbljevega čaja. Zimski čas ima pač svoje pasti. Blagor mu, kdor se vanje ne ujame in ohrani dober glas.

V soboto, 22. januarja, je bila v Ulmu v prostorih društva Slovenija prireditve, ki je znana pod imenom »koline«. Vsebina te prireditve je dobra večerja, glasba in zabava. Na začetku je vse navzoče pozdravil predsednik društva Vinko Majcen in vsem zaželel lep večer. Še posebej je pozdravil skupino Slovencev iz Stuttgarta, ki so prišli na koline v Ulm in s tamkajšnjimi Slovenci tkali nitke poznanstva in prijateljstva.

Zgodba zase pa je bila v soboto, 5. februarja, tradicionalna slovenska pustna veselica v Augsburgu. V

polni dvorani Roncalli – Haus se je zbralo približno 180 ljudi. Poleg domačih iz Augsburga in okolice so na pustovanje prišli tudi iz Ravensburga, Ulma, Kemptna, Oberstdorfa, Münchna in verjetno še od kje. Ansambel Založnik iz Vitanja v Sloveniji je ves večer s prijetno glasbo ustvarjal tisto potrebno vzdušje, ki zvabi plesalce na plesišče, da se predajo ritmu. Do pol treh zjutraj so najbolj zagnani vztrajali in se vrteli. Prava poslastica pustne veselice je bil nastop domače folklorne skupine Drava. Starejši in mlajši so se pod vodstvom gospe Cvetke Javernik izvrstno izkazali. Tudi nastop mestne garde je po svoje prispeval k pestrosti večera. Njihov program je sestavljen iz dveh delov. Najprej je prvi del. Temu sledi posebna točka, ki je namenjena delitvi pustnih kolajn in ko je to opravljeno, sledi še drugi del. Res je, da mnogi občudujejo gibčnost mladih plesalk in plesalcev, toda delitev kolajn za gotovo pritegne pozornost vseh. Da pride kolajna v prave roke, poskrbi organizator pustne veselice, ki mora voditelju mestne pustne garde dati potrebne podatke. Letos sta jo prejela Jožef Kacijan in Darinka Šabeder. Oba sta ob prejetju kolajn požela bučen aplavz. Pustna veselica se je lepo iztekla. Tudi to je bila priložnost, da se slovenski rojaki srečajo, med seboj pogovorijo in poveselijo.

R. Kutin

ESSEN

Včasih jo zagode ...

Kljub vsej človeški pazljivosti ter tehnični dovršenosti komuniciranja pride kdaj do nehotenih napak. Taka se nam je zgodila iz tehničnih razlogov v pretekli številki Naše

Poslovlili smo se od gospe Gizele Zdovc.

luči. Obvestili o krstu Luka Rauerja/Bregarja ter nekrolog ob smrti gospe Gizele Zdovc sta bili objavljeni, sliki pa sta iz računalniško-tehničnih razlogov izpadli. Naj velja naše opravičilo domačim.

Svetopisemska nedelja je bila zadnja januarska

Njenemu praznovanju doma smo se pridružili tudi mi v Essnu, Oberhausnu ter Castropu. Sočasno pa smo bogoslužno že vnaprej praznovali praznik Gospodovega darovanja in ob koncu sv. maš že podeljevali blagoslov na priprošnja sv. Blaža. Ker je svečnica na delavnik, si pač pomagamo na tak način. V drugih skupnostih pa sledi po prazniku. Blagoslovljene sveče so rojaki odnesli tudi domov. Potrebovali jih bomo za velikonočno vigilijo in za veliko noč pri procesiji. Lepo je izzvenela tudi misel ob svetopisemski nedelji: Prižgimo doma blagoslovljeno svečo in ob njej berimo in se poglobljajmo v bogastvo božje besede Svetega pisma.

Slovenski kulturni praznik

Vsak od nas nosi v srcu tradicijo in kulturo svojega naroda, svoj

materni jezik. Vsak je del lastnega naroda, a narod vsakega od nas tvori raznolik šopek sveta; pogled nanj mora biti tak, da se ti srce nasmehne ...

S takšnim srcem smo se številno kot vedno zbrali k prazniku kulture v nedeljo, 6. februarja. Letos nas je v programu po sv. maši nagovoril s svojimi bogatimi mislimi naš veliki Slomšek. Za praznik pa je bil naš gost tudi priznani baritonist in operni pevec iz Ljubljane Matjaž Robavs. Sodeloval je že pri sv. maši, zatem pa smo mu v programu navdušeno prisluhnili ob do-

movinskih pesmih ter nekaterih pesmih iz nove zgoščenke »Slovenskih napitnic«.

Ob tej priložnosti smo se na ločenem srečanju z mladimi dogovorili za bogoslužno srečanje mladih, ki bo na cvetno nedeljo z essenskim škofom Glennom. Srečali se bodo v duhu priprave na svetovni dan mladih, mladi iz nemških župnij ter iz tujejezičnih skupnosti. Drobna zanimivost ob tem je povabilo mladim, da prinesejo s seboj nekaj značilnih narodnih »dobrot«.

V Moersu smo prav tako bogato popraznovali kulturni dan v

V Moersu je bil krščen Luka Rauer-Bregar.

Abrahama je srečal Janez Pekolj iz Vermolda. Na sliki skupaj z ženo Anico.

nedeljo, 13. februarja, ob sodelovanju pevskega zbora Slovenski cvet ter recitatorjev.

In zopet nekaj veselih trenutkov ...

V januarju smo praznovali dva abrahama, verjetno pa je ostal še kakšen kje »prikrit«. Iz skupnosti v Gütleslohu je 18. januarja praznoval 50-letnico rojak Janez Pekolj (živi v Versmoldu). Z abrahamom pa se je 23. januarja srečal rojak Jože Žibert iz skupnosti v Hammu (sicer pa živi v Ahlenu).

V Mülheimu so praznovali v soboto, 22. januarja, skupaj kar trije: 75-letnico ga. Štefka Potočnik ter iz Moersa Ivan Gradič 60-letnico in njegova žena Pavla 60 let življenja.

Vsem imenovanim in vsem, ki so tudi praznovali v vmesnem času, naj veljajo naša iskrena voščila in dobre želje. Bog daj svojega blagoslova vsem in jih spremljaj na nadaljnji življenjski poti.

V molitveni spomin priporočamo

Še lani, 30. decembra, je v Essnu umrla vsej essenski in širši skupnosti znana rojakinja Marija Ifko, rodna sestra nekdanjega že + župnika g. Ivana Ifka. V mnogih stvareh mu je bila v pomoč pri njegovem obširnem delu z rojaki. Rada in redno je hodila k slovenskim sv. mašam in prireditvam po

Umrla je sestra pokojnega župnika Ivana Ifka, Marija Ifko.

njih. Preizkušeno po bolezni jo je gospodar Življenja poklical k sebi. V nedeljo, 9. januarja, smo imeli v Essnu pogrebno sv. mašo in molitve zanjo. Prepeljana je bila v rodno Prekmurje, kjer je bila 30. januarja pokopana na domačem pokopališču v Gornji Bistrici v župniji Črenšovci.

V domovini, v Cerknici, pa so se 14. januarja poslovili od rojaka iz Oberhausna Jakoba Hrena. Z ženo Štefko sta bila že 12 let v domovini. Prav ona mu je v času bolezni z vso ljubeznijo in predanostjo lajšala težko stanje, za kar ji gre vsa zahvala.

Pokojni Jakob je bil doma iz številne družine v vasi Bezuljak pri Cerknici. V Nemčijo, v Oberhausen je prišel leta 1957. Delal je najprej v rudniku in nato v železarni. Bil je tudi za hišnika v slovenskem misijonu v Oberhausnu. Oba sinova živita še tu. Starejši Jaki, ki poje tudi pri zboru Slovenski cvet, živi v Mönchengladbachu, mlajši Roman pa v Oberhausnu. Ko je prihajal + Jakob po preselitvi nazaj v Nemčijo na obiske, se je rad ustavljal tudi pri sorodnikih Piškovih v Essnu, kjer se je tudi prijetno počutil.

Naj se oba pokojna spočijeta v božjem naročju. Mi pa se ju bomo spominjali v svojih molitvah.

In že vabilo, dragi rojaki, na letošnje BINKOŠTNO SREČANJE, 15. maja v NEUKIRCHEN – VLUYNU.

AZ

FRANKFURT

Selitev prostorov smo prestali in ostali živi. Kako že rečemo: dvakrat se seliti je isto kot enkrat pogoreti. Ob tem pa je bilo potrebno postoriti še vse tekoče zadeve (kakšna bo seveda tudi počakala).

Najbrž pa bo trajalo še kar nekaj mesecev, da bo prišla še primerna notranja oprema, da bodo knjige in druge bolj ali manj pomembne stvari našle svoj prostor. Kuhinjska oprema naj bi prišla pred veliko nočjo, omara za knjige nekoliko prej, marsikaj bo pa čakalo še na kasneje. Naj se tudi na tem mestu zahvalim vsem, ki so pri selitvi pomagali ali pa tudi hoteli pomagati, pa niso prišli na vrsto. Obnovo prostorov je opravil Karel Flajšman, seveda mu je pomagala tudi žena Marta, zraven pa še Horst Albrecht, z elektriko se je ukvarjal in se še bo Franc Lück. Nekaj dni pred selitvijo je manjša skupina ljudi iz župnijskega sveta preselila klet in njeno vsebino počistila bolj ali manj že prenovljene prostore. Samo selitev je opravilo selitveno podjetje. Zlasti za plastične zaboje za selitev je poskrbel Stane Pustovrh, za kartonske škatle pa Janez Pucelj, nekaj smo jih pa tudi nabavili; polnili pa so jih Flajšmanova in Albrechtova dva. Preko sto se jih je nabralo. Gospa Rosenstein pa je nekajkrat poskrbela za hrano, in tudi za tekoče zadeve. Hvala vsem!

Predzadnje nedeljo v januarju smo se zbrali tudi letos v Ilbenstadtu pri Friedbergu k nedeljski popoldanski maši in mesečnemu srečanju. Tudi letos vremenska napoved ni kazala na najbolje, pa se napovedi le niso povsem uresničile. Tako pot, daljša ali krajša, le ni bila tako slaba. Nekaj čez šestdeset se nas je zbralo k maši, kjer smo prepevali še božične pesmi, in potem v dvorani k malici. Nekateri smo tudi opozorili na to, da so praznovali v prejšnjih dneh ali tudi že tednih rojstni dan. Med njimi je bil tudi dr. Vinko Kraljič, župnik v Ilbenstadtu. Takih stvari se seveda ne sme pozabiti,

zlasti če je priložnost za praznovanje.

Tudi za teden dni kasneje, za zadnjo nedeljo v januarju (30. 1.), ko smo imeli prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku, ni bila vremenska napoved nič kaj boljša. Nekatere je prav gotovo odvrnila od poti, kljub vsemu pa se nas je zbralo skoraj sto. Za to priložnost smo imeli v gosteh deklško pevsko skupino Bistrške škuôrke iz Ilirske Bistrice. Dekleta namreč prepevajo po starih napevih brez not stare narodne pesmi, zlasti z notranjsko-primorskega konca. Njihovo pot je nekoliko podprl tudi letalski prevoznik Adria Airways; tako dekleta, ki so študentke, niso izgubila preveč časa s potovanjem. Učiteljica Natalija Robnik pa je pripravila z otroki dopolnilnega slovenskega pouka dramsko uprizoritev Prešernovega Povodnega moža. V nagovoru je župnik poudaril vrednost narodnostnega čuta, ki se kaže tudi v odnosu do nekaterih znakov narodne pripadnosti. Najprej je pozdravil gostje in vse prisotne:

»Spoštovani! Ko začenjamo letošnjo prireditev ob bližnjem slovenskem kulturnem prazniku,

naj najprej pozdravim naše gostje, deklško pevsko skupino Bistrške škuôrke: Jride Mršnik, Andrejo Martinčič, Kristino Boštjančič, Mojco Klanček, Nastjo Zirnstein in Tanjo Jenko. Med nas prihajajo iz Ilirske Bistrice. Nekaj let so bile članice folklorne skupine Bistrški škuôrci, zdaj pa že vrsto let same prepevajo narodne pesmi, zlasti z notranjsko-primorskega bistriškega konca Slovenije, da ne bi utonile v pozabo. Ne pojejo po notah, pač pa po ustnem izročilu. Pred kratkim so slavile desetletnico delovanja pod naslovom Ko se ljudska pesem ustavi med ljudmi. Prepričan sem, da bodo del tega prinesle tudi med nas. Prav lepo pozdravljene med nami! Pozdrav pa seveda tudi vsem vam, ki ste prišli danes popoldne oziroma ta večer na to prireditev!«

V svojem nagovoru pa je dejal:

»Lansko leto smo za takšno priložnost gostili pevski zbor s Planine pri Sevnici, iz krajev torej, ki jih ekonomisti in sociologi označujejo kot pasivne. Samo Ilirsko Bistrico sicer najbrž ne bi mogli uvrstiti v tak predal (njeno okolico pa skoraj gotovo), pa je vendar najbrž bolj malo prisotna v naši za-

vesti, morda kvečjemu zaradi poti na morje. V zadnjem času pa zaradi vetrnih elektrarn. Pa tudi med nami v tem koncu tujine, se mi zdi, ni nikogar, ki bi bil doma s tega 'bistriškega'. Naj vstopi torej v našo notranjost in našo slovensko zavest po narodnih pesmih s tega konca naše domovine in po glasovih in petju teh deklet.

»Slep je, kdor se s petjem ukvarja«, prvi pesnik in pri tem misli seveda bolj na pesnjenje kot pa na prepevanje. Za prepevanje zabavnih pesmi ali narodno zabavnih viž pa najbrž ne bi mogli ravno reči, da je slepota, zlasti kar zadeva gmotne dobrine. Saj nam je znano, da je s tem povezana kar močna industrija zabavne glasbe. Dosti drugače je z narodno glasbo, z narodnimi pesmimi in podobnim. Te stvari pač nimajo prave cene in tudi niso kaj dosti upoštevane, doma v Sloveniji morda še manj kot kje drugje po svetu. Morda nam o tem pove še največ opazovanje raznih velikih mednarodnih prireditev.

Preteklo leto so bile v Grčiji poletne olimpijske igre. Da je vso prireditev spremljal tak ali drugačen poudarek grških narodnih značilnosti, najbrž ni potrebno posebej poudarjati. Omenimo lahko samo dvoje: značilen zven grške narodne glasbe in grška narodna noša. Ko so podeljevali tekmovalna odličja, so bile vse spremljevalke oblečene v grške narodne noše. Prepričan sem, da nihče niti ni razmišljal, da bi bile oblečene v kakšne moderne obleke. In na podoben odnos do značilnih znakov narodne pripadnosti bomo naleteli tako v Severni Ameriki kakor Južni, v Afriki in Aziji in seveda tudi v Evropi, in prav tako tu v Nemčiji; poglejmo samo na hesenske sosede Bavarce.

Bistrške škuôrke in kup cvetja na kupu ob Prešernovi proslavi

Gospa Marija Majer na Bledu lani jeseni

Kaj pa pri nas doma? Težko bi si upal trditi, da je tako, kot je bilo rečeno za Grčijo in druge predele sveta. Kadar je v Sloveniji kakšna večja prireditev, bomo zelo redko naleteli na podoben odnos do značilnih poudarkov naših narodnih značilnosti, ki jih kažeta tako noša kakor glasba (morda kvečjemu v Planici). Kakor da bi se tega sramovali! Ali pa je v nas tako močno zasidran nekakšen sindrom proletarskega internacionalizma, ki je hotel pomesti z vsem, kar je dišalo po narodnem ali izražalo narodno pripadnost? Že lani je bilo ob isti priložnosti poudarjeno, da je vse, kar je povezano z narodnim, žal deležno cinizma in posmehljivosti. Zato je toliko bolj razveseljivo, če si mladi zadajo nalogo prepevati in ohranjati stare narodne pesmi, njihovo nenapisano melodijo in podobno. Tako kakor so pred stoletji počenjali zbiratelji narodnega gradiva, predvsem narodnih pesmi in običajev. Tako so počenjali tudi mnogi pesniki in pisatelji ter zapisovali narodne pesmi in pripovedi. In nekaj podobnega najdemo tudi pri Prešernu: zbral in zapisal je vrsto narodnih pesmi, nekatere pa tudi prevedel npr. iz nemščine v

slovenščino. Pred kratkim pa je pri založbi Družina izšla zajetna knjiga o ljudskem pesniku Juriju Vodovniku s Pohorja, sodobniku Prešerna, Slomška in Barage in je, kakor zapiše dr. Kmecl, ena najzanimivejših in najslikovitejših osebnosti slovenskega pesniškega občestva. Torej tudi v sedanjem času kar nekaj znakov, ki kažejo na zanimanje in vrednotenje narodnih pesmi in drugih stvari, povezanih s pripadnostjo narodu in izražanjem spoštovanja do tega.

Na tak dan, kot je slovenski kulturni praznik, slavimo zlasti znane vrhunske pesnike, avtorje umetnih pesmi, pisatelje in druge ustvarjalce še drugačnih področij človeške kulture. Avtorji večine narodnih pesmi pa so neznani ali pozabljeni. Ali ni prav, če se jih tudi na tak dan spomnimo in rečemo: hvala Bogu zanje. Podobno tudi za tiste, ki v sedanjem času med nami obujajo in ohranjajo raznovrstno bogato izražanje duše našega naroda.«

Lep in bogat večer, ki se je začel z nedeljsko mašo ob štirih popoldne, se je končal po deseti večerni uri. Mnogi so prinesli pecivo in druge dobrote tako v Ilbenstadt kakor za

prireditev v Frankfurtu. Naj vsem, ki so pripravljali prireditev in tako ali drugače pomagali, velja iskrena zahvala. Tudi družinama Rosenstein in Žmavc, ki sta dekleta prenočili in poskrbeli za želodce.

Še nismo dobro končali s Prešernovo proslavo, že se je bilo treba ukvarjati s pripravami za letošnje že petintrideseto pusto vanje. Še prej, sredi tedna v sredo pa smo se zbrali k praznični maši za svečnico, k blagoslovu sveč in k blagoslovu sv. Blaža. Po maši pa nas je gospa Marija Majer pogostila s krofi in pijačo, saj je praznovala svoj god, nekaj dni prej, v soboto 30. januarja, pa sedemdesetletnico svojega življenja. Želimo ji seveda še naprej trdnega zdravja, da bi ji leta mirno in lepo tekla.

Za letošnje pusto vanje, seveda je bilo na pustno soboto, pa smo imeli v gosteh prvokrat ansambel Unikat iz Šentjurja pri Celju. Po že utečeni navadi smo imeli za okrepčilo prekajena rebra in kranjske klobase s primernimi prilogami, da ne govorimo o pijači, kot je cviček, frankinja in janževc. Žal udeležba ni bila posebno dobra, ena najslabših v zadnjih nekaj letih. Kot že nekaj let nazaj pa tudi letošnji dobiček, žal zaradi slabše udeležbe manjši, namenjamo Slovenski karitas za njene potrebe. Seveda sta tudi tokrat glavno težo priprav ob pomoči članov župnijskega sveta in tudi drugih imela Marta in Karel Flajšman, kljub močnemu prehladu slednjega. Hvala njima in vsem ostalim. Pa tudi župnik se mu ni mogel ogniti, prehladu namreč, ravno za pustno soboto zvečer je bilo najhuje. Kot prejšnja leta smo tudi letos izbranim maskam podelili nagrade, od večerje za dve osebi preko naročnine na Našo luč

do drugih manjših praktičnih in uporabnih stvari.

V petek, 28. januarja, je v Hattersheimu pri Frankfurtu slovenski duhovnik pokopal Mileno Schaffhauser, rojeno Predovnik. Rojena je bila leta 1931 v številni družini v Prapretnem pri Hrastniku. Leta 1958 se je z možem Jakobom (po rodu Nemcem iz Banata) in hčerko preselila v Nemčijo v Hattersheim, kjer je ostala do smrti. Tu se jima je rodil še drugi otrok, sin. V zadnjih letih je do zadnjega diha stregla bolnemu možu. Pokojni Mileni želimo, da bi se odpočila v božjem naročju, domačim pa izrekamo sožalje, prepojeno z upanjem na tretji dan, na vstajenje.

rem

HAMBURG

Obraz župnika Dorija je kar blestel pri prvi slovenski maši v letošnjem letu, ko je stopil pred oltar in zagledal lepo množico vernikov. Med njimi je bilo tudi kar precej novih obrazov, ki so prišli na povabilo naših dolgoletnih obiskovalcev slovenskih svetih maš. Da krščanska vera ne pozna meja, sta dokaza-

la tudi dva mlada z druge celine. Naš „zabavni minister“ Marjan je povabil k slovenski maši svojega najboljšega sodelavca, mladega simpatičnega Afričana z imenom Ata. Ata in njegovo dekle Silvia prihajata iz države Togo. Ata je že nekaj let v Nemčiji, Silvia šele nekaj mesecev. Lepo sta sodelovala pri sveti maši, nato pa se z nami veselila ob zvokih harmonike, s katerimi nas je „najlepši“ Jože, ki je prav na ta dan slavil rojstni dan, vabil na parket. Slavljenču v čast pa je prispeval župnik Dori „snežni valček“ na klavirju. DJ Marjan je tudi tokrat imel vrsto uspešnic na programu vse do pozne ure.

Župnik Dori je dejal, da rad prihaja v našo skupnost, saj mu število vernikov različnih narodnosti pri svetih mašah dokazuje, da je njegovo delo v naši skupnosti plodno in da smo vsi združeni v Kristusu. Tako dolge in naporene poti v Hamburg niso zaman. Pošalil se je in dejal, da če ne bodo nekateri politiki našli in zmogli skupnega jezika, naj pridejo k nam pogledat, kako to gre. Še posebej se je zahvalil neutrudnim in radodarnim gostiteljem, ki vselej v izobilju poskrbijo za dobro jedajo in pijačo

"Najlepši" hamburški Jože in Ata

z željo, naj ta darežljivost v tej prijetni skupnosti nikoli ne preneha.

DD

INGOLSTADT

Štefka, petinsedemdestletnica

26. decembra, na praznik sv. Štefana, je obhajala Štefka Kraus ne samo svoj god, ampak tudi petinsedemdeseti rojstni dan. Rodila se je v številni Tomazinovi družini v Naklem na Gorenjskem. Med pohodom v hribe jo je kot mlado brhko dekle na Vršiču razvnel nemški planinec Fredi Kraus, ki jo je zasnubil. Odšla je v Nemčijo, kjer sta se s Fredijem 5. novembra 1953 v Frauenkirche v Nürnbergu poročila. V srečnem zakonu so se jima rodile tri hčere: Renate, Doris in Irene. Mož Fredi je žal umrl pred letom 1999. Štefka je vselej ostala zavedna Slovenka, kjerkoli se dogaja kaj slovenskega in se zbirajo Slovenci, vselej rada pride zraven. Uradno je obhajala svoj častitljivi rojstni dan v nedeljo, 9. januarja, po slovenski maši. Pripravile so ji ga hčerke. Ob najožjih sorodnikih sta hčere Doris in Irena povabile tudi mamine prijateljke. Pred prazničnim kosilom jo

Župnik Dori rad prihaja v hamburško skupnost.

Sofija Krajnčič s svojimi najbližjimi

je z izbranimi in hudomušnimi besedami pozdravil Franci, moški zbor ji je zapel tri pesmi in dr. Janez ji je z duhovito razlago izročil darilo povabljenih. Po župnikovem odhodu pa so še zaplesali. Najbolj se je vrtela slavljenska. Štefki še enkrat pristrčno čestitamo za njen 75. rojstni dan, ji voščimo zdravja ter še mnoga lepa doživetja in srečanja.

Sofija Krajnčič, slavljenska

Na novo leto je Sofija Krajnčič obhajala svoj 50. rojstni dan in vstopila v novo življenjsko desetletje. Zanimiva je njena življenjska zgodba, ki se je začela 1. januarja

1955 v Slavoniji v vasi Davor, v Škvorčevićevi družini. Že v rosnih mladosti je odšla po svetu, prispela v Nemčijo, se zaposlila v Ingolstadt na Donavi, postala Frančkova nerazdružna zakonska družica, Karolini in Borisu ljubeča mama ter Dominiku dobra babica. V svoji družini je prejela trdno krščansko vero, ki jo je ponesla v svet in jo prenaša tudi na svoje otroke oziroma vnuka. Velik krog je tistih, ki se jim je Sofija s svojo skromnostjo in neviljivostjo zapisala v srce. Zato jo cenimo, spoštujemo in jo imamo zares radi. Pristrčno ji čestitamo za njen petdeseti rojstni dan in za vse, kar je v

tem času dosegla. Voščimo ji trdnega zdravja in mnogo lepih doživetij v krogu njene družine. Bog naj blagoslavlja njo in vse njene!

Stanko G.

MANNHEIM

Slovo od pokojnega Martina Gosenca

Pokojni Martin se je rodil 11. januarja 1943 v Radovici v Beli krajini in se izučil za mojstra ogrevalnih in klimatskih naprav. Leta 1965 je prišel v Mannheim, kjer je našel drugo domovino. Z ženo Tončko, s katero se je poročil leta 1971, sta delila srečo družinskega življenja in dobila sina Darka. Martina je že pred petnajstimi leti napadla zahrbtna bolezen, kateri se je s pomočjo žene dolgo upiral. Dokler je mogel, je rad zahajal v slovensko družbo in k slovenski maši. Posebej je treba poudariti, da je večino časa svoje bolezni preživel na svojem domu in mu niti v zadnjih mesecih, ko je bil odvisen samo od drugih, ni bilo treba oditi v dom za težko bolne, ker sta žena in sin tako nesebično skrbela zanj. Tako je tudi svojo zadnjo uro dočakal na svojem domu v njuni družbi. Zato lahko

Štefka Kraus s hčerkama, zetoma in vnukom

Pokojni Martin Gosenca

rečemo, da je imel srečno zadnjo uro. Umrl je v zgodnjih jutranjih urah 26. januarja, od njega pa smo se poslovili na glavnem mannheimskem pokopališču 1. februarja. Naj mu sveti večna luč v nebesih!

WALDKRAIBURG

Vlado Drevenšek je zaključil življenjsko pot star komaj 51 let. Neozdravljiva bolezen ga je mučila skoro leto dni, vendar je vdano prenašal težave. Kot mladoleten je prišel z očetom v Nemčijo, v Hildesheim. Tam se je izučil za ključavničarja. Po očetovi vrnitvi v domovino se je preselil v Waldkraiburg, kjer je dobil oporo pri Arnuševi družini. Bil je podjeten in priden delavec in je ustanovil svoje podjetje.

Na bolniški postelji je prejel zakramente, kar je za domače največja tolažba. Vsem žalujočim naše iskreno sožalje, pokojnemu pa želimo večni mir v nebeški domovini.

Gospa Elisabeth Bergrostje, roj. Kuschil, je nepričakovano in tiho odšla v večnost. Bila je »poslovenjena« Nemka iz Banata. Sin, ki je že pokojni, je bil poročen s

Pokojna Elisabeth Bergrostje

Slovenko. Pokojna se je dobro počutila med nami in je redno prihajala k naši maši. Vsem njenim naše sožalje, pokojni pa želimo večni mir pri Bogu.

MÜNCHEN

V soboto, 5. februarja, smo tudi v naši misiji počastili slovenski kulturni praznik. V goste je prišel dramski igralec Gregor Čušin iz Mestnega gledališča Ljubljana. Predstavil je dva velikana slovenske kulturne in verske zgodovine: pesnika dr. Franceta Prešerna in blaženega Antona Martina Slomška. Izbral je pesmi

Župnik Marjan se je umetniku Gregorju Čušinu zahvalil v imenu vseh navzočih.

obeh avtorjev z enako vsebino ter jih doživeto podal. Zanimivo je bilo slišati razliko v stilu pisanja: Prešernove pesmi so umetniško izpopolnjene, a melanholične in pesimistične, Slomškove pa bolj preproste, vendar polne optimizma.

Med predstavo je gospod Čušin povabil navzoče, da so mu priskočili na pomoč pri petju slovenskih narodnih pesmi, kot Pleničke je prala, Oblaki so rdeči in drugih. Prepletale so se s Prešernovo in Slomškovo poezijo ter jo vsebinsko podkrepile. Na

Pokojni Vlado Drevenšek

Priprava slavnostne mize na Prešernov dan v Münchnu

koncu so vsi zbrani zapeli Zdravljico.

Petje se je nadaljevalo tudi po programu. Navzoči so sprva poklepetali ob izbrani kapljici ter okusno in vablivo pripravljenih jedeh, nato pa se zbrali v krogu ob petju slovenskih narodnih. Z njimi se je zaključil prijeten večer. Zahvaljujemo se vsem gospodinjam za skrbno pripravo dobrot in mladim, ki so lepo uredili prostor.

STUTT GART

Postni čas in cerkveno leto v znamenju evangelista Mateja

V okviru liturgične in biblične skupine redno pripravljamo naša bogoslužna srečanja. Letošnje cerkveno leto A poteka in bo potekalo v znamenju evangelista Mateja. Zato na naših srečanjih poglobljamo sporočilo Matejevega evangelija. Gre za t. i. »cerkveni evangelij«, ki ga je Cerkev uvrstila kot prvi evangeljski tekst v kanon novozaveznih spisov.

Kdo je bil avtor, evangelist Matej? Kdaj in kje je evangelij nastal? Za koga je napisan? Kakšno zgradbo ima? Kaj najbolj poudarja? Kako spoznamo evangelista Mateja, če

V Reutlingenu je bilo potrebno kar nekaj truda, da smo vse pospravili. Hvala vsem za pomoč.

nam nekdo prebere nekaj svetopisemskih stavkov? Na vsa ta vprašanja odgovarjamo v skupni pripravi bogoslužnih srečanj. Za bralce in sploh za vse pastoralne sodelavce je pomembno, da spoznajo sveto pismo od blizu, da se zanj navdušijo in da iz njega živijo.

Še posebej smo se poglobili v Matejevo 5. poglavje, ki nam predstavlja Jezusa na gori blagrov in v dialogu s starozaveznimi etičnimi merili, v t. i. tezah in antitezah: »rečeno vam je bilo: oko za oko in zob za zob ... ali ... ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika ... jaz pa vam pravim:

ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo.« Kaj pomeni ta tipično Matejev prikaz Jezusovega nauka? Zakaj je evangelist Matej stalno v dialogu z merili stare zaveze? Poznati je potrebno avtorjev namen, njegove poslušalce, njegovo skupnost. Če vemo, da evangelist Matej piše kristjanom iz judovstva, razumemo, zakaj vedno znova citira svetopisemske tekste stare zaveze. Poslušalcem so v ušesih, znajo jih na pamet. Na tak način govori samo evangelist Matej. Marko, Luka in Janez imajo druge cilje in druge poti do svojih namembnikov.

V stalnem in rednem dialogu, prebiranju in razmišljanju bibličnih tekstov si človek pridobi čut za »božjo besedo«. Pri maši ne bo več pasiven poslušalec ali samo bralec, ki prebere nekaj, česar niti ne razume. To ni važno le za duhovnike, pomembno je za vse kristjane.

V tem duhu se liturgična in biblična skupina v Stuttgartu pripravlja še zlasti v adventnem in postnem času. Tudi letošnji postni čas je za nas posebna priložnost za duhovno

Župnik, Valentina, Erika in veroučna skupina iz Stuttgarta

Župnik Zvone praznuje. Torta je pripravljena.

rast in skupno delo ob svetem pismu. Enkrat na leto se svetemu pismu še posebej posvetimo na bibličnem seminarju.

Večerja in prijetna družabnost s pastoralnimi sodelavci

Enkrat na leto, v mesecu januarju, okrog godu sv. Antona puščavnika, so vsi pastoralni sodelavci, od članov ŽPS, bralcev, delivcev obhajila, sodelavcev slovenske sobotne šole in župnijskega vrtca povabljeni na skupno večerjo. Letos smo se zbrali v petek, 21. januarja, v dvorani pod cerkvijo sv. Konrada v Stuttgartu. Bilo nas je 50. Ker je sv. Anton puščavnik v naši tradiciji povezan s kračami in kolinami, imamo večerjo v znamenju slovenskih kolin. Ne gre le za dobro hrano in zlahkno slovensko kapljico. Gre predvsem za skupno druženje. Župnik in vodstvo župnije se s tem želi zahvaliti vsem sodelavcem za njihovo pomoč skozi celo leto. Za ta večer nimamo nobene glasbe, ker jo ustvarimo sami: prepevamo naše lepe slovenske ljudske pesmi. Mi sami postanemo pesem: pesem zahvale, pesem veselja, da smo lahko skupaj, pesem navdušenja, da smemo delati skupaj.

Slovenska sobotna šola in župnijski vrtec

Vsake štirinajst dni se ob sobotah slovenski dom v Stuttgartu veseli otroškega živ-žava, otroške pesmi, učenja verouka in slovenščine in tudi plesa malčkov, ki so vključeni v otroško folklorno skupino SKUD Triglav. Sedem birmancev se pripravlja na praznik svete birme, ki bo v soboto, 11. junija 2005, združen s praznovanjem 45-letnice slovenske župnije v Stuttgartu. Mlajša skupina veroučencev prav tako pridno dela in se uči pisati in govoriti slovensko ob spoznavanju krščanskih verskih resnic. Otroci župnijskega vrtca zelo radi prihajajo na štirinajstdnevna srečanja. Takoj po novem letu smo z vsemi otroki obiskali zanimive jaslice v Renningenu, nedaleč od Stuttgarta. Pričakovali in pripravljali smo se tudi na Prešernovo proslavo, ki jo je SKD Slovenija Stuttgart pripravila skupaj z župnijo v nedeljo, 13. februarja. V mesecu marcu, v soboto, 12. marca, bodo otroci sodelovali na proslavi ob 35-letnici SKUD Triglav iz Stuttgarta. Čaka nas tudi veliki praznik 45-letnice slovenske župnije, ki ga homo obhajali z novim ljubljanskim nadškofom in metropolitom

Alojzijem Uranom v soboto, 11. junija 2005. Nestrpno tudi pričakujemo skupni izlet v Gardaland, Milano in Verono od 5. do 8. maja 2005.

Pisarne nekdanja slovenskega katoliškega misijona v Reutlingenu ni več

Pisarne, ki je bila tudi sedež nekdanje Slovenske katoliške misije v Reutlingenu, na Krämerstr., ni več. Po dogovoru z vodstvom škofije Rottenburg-Stuttgart smo jo oddali konec meseca januarja letošnjega leta. Predali smo jo italijanskemu katoliškemu misijonu, ki ima svoj sedež v isti stavbi. Zaradi preobilice dela in velikih razdalj in seveda predvsem zaradi zmanjšanja pastoralnega osebja ni bilo več mogoče vzdrževati pisarne. To je pomemben podatek zlasti za slovenske vernike iz Reutlingena, Pfullingena in Bad Uracha, ki so nekoč imeli svojega duhovnika in tudi svoj center, že od leta 1995 pa spadajo pod slovensko župnijo v Stuttgartu. Dvakrat na mesec se srečujejo pri bogoslužju: prvo soboto v mesecu v Bad Urachu, drugo soboto v mesecu v Pfullingenu pri Reutlingenu.

Š V E D S K A

Pozdrav s Švedske

Spoštovane bralke in bralci Naše luči!

Koncem starega leta 2004, dan po Gospodovem rojstvu, so ljudstva v JV Aziji doživela katastrofalni

potres in cunami. Mnogo žrtev je zahtevala ta katastrofa. Med njimi je bilo tudi več kot dva tisoč Švedov. In kakor da še ni bilo konec preizkušenj, je kasneje severna Anglija, skupaj z Dansko in Švedsko, doživela 8. januarja 2005 še orkan, ki je med drugim od južne do srednje Švedske naredil ogromno škodo, predvsem po gozdovih, ki so švedsko narodno bogastvo in pljuča severne Evrope. Človek, ki vidi ranjeno naravo, joka v svojem srcu, saj je tako prizadet ves svet, še posebej v severni Evropi. Najmanj 25 let ne bo mogoče sekati dreves. Mnogi so se od lesa preživljali. Tako ni čudno, če si je nekaj ljudi zaradi katastrofalnega viharja vzelo življenje.

In vendar življenje teče naprej s svojim tempom. Med našimi rojaki na Švedskem se je zgodilo tudi marsikaj lepega, kar je vredno podeliti z vami, ki berete Našo luč in predvsem, da bi se to, kar je lepo, ohranilo človeškemu spominu.

Krst dvojkov Stroligo v Jönköpingu: Veliko veselje se je naselilo v družino Lene in Roberta Stroligo, ki sta po Eriku, sinu prvorojencu, sprejela še dvojčka:

Martin Hozjan iz Malmöja je praznoval 70-let življenja.

Johana in Ellene koncem leta 2004. Starša sta se sporazumno dogovorila, da bosta dala otroka krstiti in da jih bosta vzgajala v krščanski veri.

Lepa je bila sobota, 15. januarja 2005, še posebej za Roberta in Leno, ki sta skupaj s svojimi starši, botri otrok in prijatelji prinesla dvojčka v cerkev sv. Frančiška v Jönköpingu, da ju posvetita Bogu ter da bi po sv. krstu postala božja otroka in božja varovanca.

Draga Lena in Robert, spoštovani botri vajinih otrok, kakor tudi vajini domači, slovenski duhovnik na Švedskem vam čestita iz vsega srca

in na vas kliče božjega blagoslova, da bi delo, ki ste ga skupaj začeli, nekoč dobri Bog dokončal z bogatim plačilom v nebesih. Medtem ko se mnogi bojijo sprejeti otroke, pa četudi je samo eden, sta vidva korajžno sprejela vajine otroke, ki naj vama bodo v velik blagoslov. Naj prav oni potrjujejo vajino medsebojno jubezen, vidva pa jim pokažite pot k Bogu in pot v nebesa. Dajta jim na njihovo pot lučko vere, ki naj jih vodi nekoč v srečo nebeškega kraljestva.

Jubilej 70-letnice rojstva je slovenski rojak Martin Hozjan obhajal v krogu svojih domačih in prijateljev meseca novembra 2004 v Malmöju. V duhu prijetne slovenske oziroma prekmurske domačnosti so slavljencevi domači, predvsem hčerka Zdenka z družino, ob podpori slavljenceve žene in zveste življenjske sopotnice Anike pripravili slavnostno večerjo, kjer so skupaj praznovali lep in visok življenjski jubilej. Sedem Tinekovihih polnih križev, 47 let skupnega zakonskega življenja, kjer sta skupaj doživljala srečne in žalostne trenutke, posebej ob vajinem dragem sinu Zdravku, ki vaju je prerano zapustil, vse to je med drugim zaznamovalo vajino skupaj

Krst dvojkov Ellene in Johana Stroligo iz Janköpinga

prehojeno pot. Ko doživljata jesen svojega življenja, pa posvečata še več časa hčerki Zdenki in njeni družini, kakor tudi svojim prijateljem in znancem. Predvsem pa je potrebno pohvaliti vajino zvestobo Bogu in Kristusovi Cerkvi, saj se z veliko ljubeznijo in z velikim veseljem udeležujeta nedeljske sv. maše. Prav tako posvečata svoj prosti čas slovenskim rojakom v Slovenskem društvu v Malmöju, kamor koncem tedna rada zahajata in delita svoj čas in veselje z drugimi.

Čestitka: Našemu Tineku: mir, srečo, zdravje, blagoslov in uspeh, sotvori Gospodi na mnogaja blagajlja, naj bo voščilo in srčna želja, da vas dobri Bog še dolgo ohranja zdravega in čilega. Obenem pa Bog povrni za vse dobro in plemenito, kar ste storili svojim bližnjim, predvsem pomoči potrebnim.

Vadstena 2005: Letošnje binkošti in 32. vseslovensko srečanje bo pri sv. Brigiti v soboto, 14. maja. Nujno moramo spremeniti praznovanje in naše romanje na soboto pred praznikom, saj binkoštni ponedeljek ni več dela prosti dan. In ker morate mnogi na binkoštni ponedeljek v službo, bomo odslej imeli naša vseslovenska srečanja v soboto pred binkošti.

Dragi romarji s Švedske in iz Berlina, dobrodošli, skupaj z vašim in našim gospodom Dorijem v Vadsteno k sv. Brigiti Švedski, ki je postala sozavetnica Evrope, da si pri tej veliki in sveti ženi izprosimo potrebnega nadaljnjega blagoslova. Prav tako se potrudimo porovati v Vadsteno tudi zaradi ohranjanja slovenstva. Zato pripeljite s sabo tudi vaše otroke ter vnuke in vnukinje, da bomo skupaj doživljali, da nismo sami v izpovedovan-

ju vere, kakor tudi v prizadevanju ohranjanja slovenskih korenin na Švedskem. Pridite, da skupaj z rojaki iz Berlina doživimo lepo slovensko praznovanje binkošti, kakor tudi lepo slovensko rajanje. Vsakdo bo lahko dobil na tem srečanju nekaj za dušo in nekaj za telo. Dobrodošli v čimvečjem številu in s sabo prinesite velik koš dobre volje, pa bo romanje in slovensko srečanje uspelo.

Vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

ARBON

Člani Slovenskega društva Zlatorog iz Arbona so 29. januarja praznovali 15. obletnico ustanovitve društva. Pripravili so pester program, ki je navdušil povabljenih visoke goste z veleposlaništva v Bernu, predstavnike pokroviteljice prireditve Občine Žalec in več kot 500 navzočih rojakov.

Ker je mestece Arbon ta dan slavilo svojo 750-letnico prejetja meščanskih pravic, so organizatorji vo-

prireditve obarvali tudi v barvah dežele, ki je našačasna domovina (vabilu se je odzval tudi član arbonskega mestnega sveta g. Jakob Auer).

Za zabavo so poskrbeli Vitezi Celjski, slišali smo duo citer in piščali, švicarski trio Alphorn nas je s svojimi rogovi popeljal v skrivnostno goro, otroci dopolnili pouka slovenskega jezika in kulture v Švici, Kneževini Liechtenstein in na Predarlškem pa so nas popeljali v čarobni gorski svet z igrico Zlatorog.

Slavje je v zadovoljstvo vseh potekalo, kot je bilo zamišljeno: za skupno mizo so se v veselju povezali gostje in gostitelji.

In še to: vsem nam je bilo v zadoščenje, ko smo v dnevnem časopisu prebrali obširno reportažo o našem delovanju in prizadevanjih društva. Arbonski tednik Felix pa je društvu Zlatorog podelil Felix tedna – štiriperesno deteljico. Zaključujem z besedami iz pohvalnega članka: »Arbonski Slovenci so s svojo prireditvijo podrlji meje in postavili mize prijateljstva. Pristrčna promocija njihove mlade države - Slovenije.«

Marija Kosec

15 let društva Zlatorog iz Arbona

CHINOUS-CHEL (GRAUBÜNDEN)

Vedno bolj tradicionalno postaja vsakoletno predpustno srečanje naših rojakov v kantonu Graubünden – tistem, ki slovi po svoji značilni retoromanski govorici. Pobudnica in od vsega začetka organizatorica tega pristrčnega srečanja v bližini vsem poznanege St. Moritza je Meli Zraggen-Kocutar. Lansko leto smo se zbrali na njenem domu in bilo nas je kar precej. Zato je letos najela vaški hospic, ker naj bi nas bilo še več. A kaj, ko se romantičnega sončnega in jasnega vremena ne da naročiti. Padanje debelih snežink se kar ni hotelo ustaviti in debela snežna odeja je marsikoga zadržala, da se nam ni pridružil. Pa je bilo vseeno pristrčno. Obhajali smo sveto mašo, se dolgo v noč zadržali v pogovoru, smehu in petju, miza se je šibila od domačih dobrot: krvavic, kislega zelja, ajdovih žgancev in drugega.

»Pa drugo leto spet,« smo si rekli ob slovesu. Iskren dober namen je vedno tako ali drugače blagoslovljen.

Prvi krst v novem letu

V cerkvi sv. Petra in Pavla v Zürichu je sveti krst prejel Žan Matjašec.

Očitno slovenska mladost v naši sredi ne izumira. Še so mladi slovenski starši, ki se med seboj ne pogovarjajo nemško in z otroki tudi ne. Taka starša sta Sandra in Zvonko Matjašec iz Winterthura, ki sta v začetku februarja prinesla h krstu svojega prvorojenca Žana. Iskreno jima čestitamo in voščimo, da bi otroku z vso gorečnostjo posredovala zaklad dvojne ljubezni: do večne domovine, kamor stremi vsako krščansko hrepenenje, in do domovine svojih lastnih narodnih korenin!

Naši rajni

Prag večnosti sta prestopili naši rojakinji, o katerih bi mogel pisati knjigo. Na njiju bom moral še posebej misliti ob vsakem prazniku vseh svetih, vseh tistih, ki so živeli svetost tiho, skoraj anonimno, z veseljem in upanjem, v trpljenju, razdajanju in pričevanju ...

Marjanca Martinc – Unterägeri

Na drugi petek v decembru je bila še med nami pri slovenski maši v Hünenbergu. Z možem Tonetom tu nikoli nista manjkala. Naslednji dan je Marjanco Bog poklical k sebi. Malo pred zlato poroko, v starosti 76 let. Odšla je na hitro,

Marjanca Martinc iz Unterägerija je odšla v svoj večni dom.

ko si je vedno želela, a pripravljena. Parkinsonova bolezen je Marjanco dodobra izmučila, saj je ta križ nosila celih 16 let. Srce je oslabevalo, a duh je ostal jasen, veder, veselila se je preprostih stvari, veselila se je ljudi. S svojim zgledom skromnosti in zvestobe je gradila slovensko oltarno občestvo, ki je obhajalo komaj prvo obletnico srečevanj in kot ena družina smo se zbrali rojaki pri slovesu od nje. Pa ne samo mi – cerkev je bila polna tudi švicarskih prijateljev. Dr. Marko Dvoržak iz Ulma, bratranec rajne Marjance, je povedal nekaj besed o življenju te plemenite, v življenju večkrat trdo preizkušene žene in matere. Zaključil jih je s toplo ganljivo izpovedjo: »Marjanca, rad te imam.« Povedal je to, kar smo vsi čutili.

Slovo od Marjance ni bil pogreb – bil je praznik hvaležnosti za njeno bogato življenje. Bil je praznik v zavesti, da je Bog sprejel k sebi zelo bogato dušo.

Ko smo se ob mesecu znova našli pri slovenski maši v Hünenbergu, se je Tone Martinc vsem zahvalil za prijateljsko toplino do rajne žene in dodal: »Večkrat ste me z obču-

dovanjem spraševali, kako zmorem neprestano in tako potrpežljivo stati ob strani bolni ženi, ji streči, zanjo skrbeti ... To ni nobeno junaštvo in nobeno breme – če imaš nekoga res rad.« Hvala, Tone, za to edinstveno pričevanje zakonske ljubezni. Danes je svet še kako potreben zgledov, kot je bil in ostaja vajin.

Tončka Kremžar – Arbon

Tončka iz Arbona je bila posebno topla lučka naše skupnosti v Amriswilu. V Švico se je omožila pred sedmimi leti. Z možem Andrejem se žal ni mogla dolgo veseliti mirnega zakonskega življenja – zbolela je za rakom.

Vendar pa iz tega ni nikoli delala tragike. Borila se je, začejala zmagovati, znova in znova okusila nemoč, a predala se ni.

Pred dvema letoma sem ji ponudil, da ji vpričo občestva pri maši podelim zakrament bolniškega maziljenja. Mnogi se bojijo, da jih bo ta zakrament pokopal. Tončka je imela globoko in preizkušano vero in je vedela, da to ni res. Z veseljem je sprejela in izročila svojo bolezen v božje roke. Tej izročitvi je ostala zvesta in to smo vsi videli. Bog pa ji je dajal moč za vztrajnost do konca.

Tončka je rada pri sveti maši brala božjo besedo – z močnim, jasnim

in razločnim glasom nam je posredovala sporočilo svetega pisma. Kako tudi ne, saj je iz njega sama zajemala in živela. Po maši pa nam je znala s prav tako odločnim in upanja polnim glasom spregovoriti o stvareh, ki so ji vlivale upanje in se jih je veselila. Nekaj dni po božiču, ko se je Odrešenik rodil svetu, se je Tončka rodila za večnost. Telo se je iz tujine vrnilo k počitku v slovensko zemljo, duša pa v Očetovo naročje. Naj bo srečna v občestvu svetih!

Dragim rojakom v Švici in drugje voščim vse dobro

David Taljat

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Slovenske svete maše v marcu in aprilu:

v Freyming-Merlebachu vsako nedeljo ob 10 h
veliki petek ob 15 h obredi vel. petka
velika sobota ob 15 h blagoslov jedi
ob 19 h velikonočna vigilija
velika noč ob 10 h

Celodnevno srečanje 20. marca in 10. aprila
v Habsterdicku vsak četrtek ob 9h 15.

v Châtillonu v nedeljo, 13. marca ob 11 h
veliki četrtek, 24. marca ob 21 h
veliki petek, 25. marca ob 21 h obredi velikega petka
velika sobota, 26. marca ob 21 h
velika noč, 27. marca ob 11 h
v nedeljo, 10. aprila ob 11 h
v nedeljo, 24. aprila ob 11 h

Celodnevno srečanje 13. marca in 10. aprila
v Méricourtu v soboto, 26. marca ob 16 h
v soboto, 23. aprila ob 17 h

PARIZ

Društvo Slovencev v Parizu v času od 5. do 7. maja organizira romanje v Lurd. Cena je 250 evrov na osebo. Vse zainteresirane prosimo, da si čimprej rezervirajo mesto pri ge. Evi Sutlič. Potovali bomo s TGV-jem.

NEMČIJA

Svete maše v marcu 2005

STUTTART, sv. Konrad: 6., 13., 20. marca (cvetna nedelja), 27. (velika noč) ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 6. marca – bogoslužje božje besede.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 20. marca – cvetna nedelja, ob 9. uri v cerkvi sv. Mihaela.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 20. marca – cvetna nedelja, ob 9. uri v cerkvi sv. Mihaela v Schorndorfu za skupnosti iz Sch. Gmünda, Schorndorfa in Aalena.

AALEN, sv. Avguštin: 20. marca – cvetna nedelja, ob 9. uri v cerkvi sv. Mihaela v Schorndorfu.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: v soboto, 19. marca, ob 17. uri - cvetna nedelja.

OVERSTENFELD, Srce Jezusovo: zaradi velike noči (27. 3.) maša odpade, javljeni v Heilbronn v soboto, 19. marca, in v Stuttgart za veliko noč.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: na četrto nedeljo v mesecu je velika noč, maša v Stuttgartu ob 16.30.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC-STUTTART: redno srečanje bo 19. marca od 10. do 12. ure v Slovenskem domu, vmes priprava na sodelovanje pri programu slavlja ob 35-letnici SKUD Triglav iz Stuttarta, ki bo v soboto, 12. marca.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: 5. marca ob 17.00 – bogoslužje božje besede.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 12. marca ob 16.45 – bogoslužje božje besede.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu: v marcu 3. in 17., v mesecu aprilu pa 7. in 21.; od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Uradni prevajalec tekstov in dokumentov: Dr. Nikolaj Tarasov, Sophienstr. 25, 70178 Stuttgart. Tel: 0711/6365512.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

»Državno deško vzgajališče«, ki naj bi postalo v najinem primeru zavod za politično prevzgojo, je imelo novo le ime. Vse ostalo je bilo tako, kot sem se spominjal, ko sem še kot otrok hodil tam okoli.

Dvorišče je bilo zagrajeno z visoko železno ograjo. Prav tako visoka dvokrilna železna vrata so bila zaklenjena in vratar, ki je stopil iz čuvajnice, njegove pisarne, jih je odprl. Stražar je pokazal papirje in vratar nas je spustil naprej. Odšli smo čez dvorišče v glavno poslopje, kjer je v pisarni najin spremljevalec izročil papirje nekemu gospodu, ki se je predstavil kot upravnik. Mladi stražar je svojo nalogo izpolnil. Upravnik mu je nekaj podpisal in bila sva v rokah civilne uprave.

Ne spomnim se, da bi takrat z upravnikom kaj govorila. Kratko, a prijazno naju je pozdravil in povedal, da se bomo podrobneje pomenili kasneje. Najbrže sva bila preveč umazana in tudi ušiva, da bi naju kdo dolgo prenašal v razmeroma čisti pisarni.

V roke naju je dobila belo oblečena ženska. Predstavila se je kot »tovarišica sestra«, ki ima na skrbi obleko in tudi zdravje »gojencev«. Peljala naju je v kopalnico, kjer sva se slekla, namilila od glave do nog in dobro stuširala. Sestra naju je opazovala in vprašala, zakaj imava po telesu, nogah in rokah polno rjavih hrast in ran. Pogled na umito telo je bilo tudi zame presenečenje. Več hrastavih delov je bilo, kot sem mislil. Boki in rame so najbolj trpeli. Pojasnil sem, da

je to posledica ležanja na tleh v prahu, razsušene kože, pa uši, stenic in bolh, ki so se pasle po naju. Sestra nama je obljubila, da bo za to poskrbela. Potem sva dobila potrebno perilo; jaz, ki sem nosil do takrat domobranksko uniformo, pa še nekako zelenkasto obleko, hlače in bluzo iz lahkega blaga brez podloge. Nekdo me je ostrigel, hvala Bogu ne na čisto, in preobrazba iz arestanta v gojenca je bila opravljena.

Mojo dotedanjo uniformo so po vsej verjetnosti iz higienskih razlogov zažgali. Od nekdanje opreme so mi kasneje vrnili srajco, suknjič, ki mi ga je poslala teta pred razpravo, in nahrbtnik, ki sem ga dal ob prvi priložnosti v varstvo naši Ani, ki je stanovala v bližini. Vse ostalo imetje sem nosil na sebi.

Sledil je pogovor s tovarišem upravnikom. Zvonimir Dintinjana je bil mlad človek. Ne spomnim se vsega, kar nama je povedal ob tej priložnosti, presenetilo pa me je, ko je omenil, da je poznal mojega brata Franceta. Povedal je še nekaj o hišnem redu in naju odslovil. Teh nekaj besed, ki jih je mladi mož kot predstavnik oblasti v zavodu spregovoril z mano v tonu, ki ni bil suho uraden, kot sem bil vajen, marveč neposredno človeški, me je pomirilo. Napetost je popustila.

Kako je potekel prvi večer v zavodu, se ne spomnim. Kmalu sem izvedel, da je poleg naju z Ivanom v zavodu še en politični gojenec, tudi nekdanji dijak, Ljubljčan Franc Rajer, ki smo mu rekli Rački. Ne spomnim se, da bi ga kdo klical kdaj s pravim imenom ali po priimku. Sicer pa so bili v zavodu po večini mladi kriminalci, nekaj sirot in tudi nekaj nekdanjih salezijanskih gojencev, ki so se tu učili obrti. Med gojenci sem srečal tudi mladoletnega partizana Milana, s katerim sva se poznala s sodnije. Tudi on je bil obsojen

na prevzgojo, vendar ne na politično. Z nami, nekdanjimi sotrpini se ni družil. Prej bi rekel, da se nas je ogibal. Kolikor sem lahko presodil, ni imel več težav z živci.

Drugo jutro naju je peljal oborožen miličnik, ki si

Graubünden 2005- zunaj sneg in zima, mi pa smo peli in nazdravljali.

ga je zavod za to priložnost verjetno sposodil, v »sestrinem«
spremstvu v splošno bolnišnico. Šli smo peš. Bilo je lepo, sončno jutro, ko smo stopali po Zaloški cesti proti mestu. V bolnišnici ni bilo treba čakati, sestra naju je predstavila zdravniku, ta pa izročil bolničarju, ki naju je po vsem telesu pomazal z rumeno tekočino, še posebno pa po hrastah. V ta namen je uporabljal velik čopič. Kar hitro sva bila po vsem telesu lepo enakomerno rumena. Naročili so, naj se naslednji dan vrneva. Jaz sem se vrnil v bolnišnico na zdravljenje še enkrat, medtem ko so Ivana, ki je imel globlje rane, obdržali tam za nekaj dni.

Mislim, da je bilo že tisto prvo dopoldne po vrnitvi iz bolnišnice, ko me je upravnik poklical na pogovor. Ko sem sedel na udobnem stolu pred pisalno mizo, sva se za hip brez besed motrila. Vedel sem že, da je bivši partizan, da še študira na univerzi in da je član partije. On je o meni gotovo vedel vse. Po obrazu in postavi je bil malo podoben mojemu bratu Francetu, ki je med revolucijo zgorel kot poveljnik domobranske postojanke v Grahovem. Moral je biti tudi nekako njegovih let, tako ni bilo čudno, da ga je kot študent poznal. Prijazno me je vprašal, če so dobro poskrbeli zame. Prišel mi je razlagati, da mi v zavodu ne bo huodega in naj se vedno obrnem nanj, če bi mislil, da se mi godi kaka krivica. Potem se je zresnil. Ne spomnim se natančno njegovih besed, a sporočilo je bilo popolnoma jasno: »Tukaj si varen. Če boš pobegnil, te čaka krogla.«

Potem me je spraševal o družini, kje vse sem bil zaprt in katere sorodnike imam še v Sloveniji. Vse sem povedal po pravici in dobil dovoljenje, da sporočim teti Eli, kje sem. Hotel je vedeti, kaj mislim o veri, kje sem študiral in podobne stvari. Ob koncu mi je zatrdil, da ne mislijo narediti iz mene komunista, marveč dobrega državljana. »Pri nas boš, dokler ne bomo videli, da

Med nastopom šolskih otrok na Prešernovi proslavi v Frankfurtu

si sprejel novo socialistično stvarnost in spremenil svoj sovražni odnos do ljudske oblasti.« Povedal je, da se bom v mizarski delavnici ob poštenih obrti naučil ceniti delo. Delo sem sicer spoštoval že prej, ker so me tako vzgojili doma, a tega raje nisem razlagal tovarišu upravniku, ki mi je obljubil, da ta pogovor ni zadnji. Pravila igre so bila jasno postavljena.

Zdaj nisem bil le gojenec, ampak tudi mizarski vajenec. Iz upravnikove pisarne sem odšel po stopnicah naravnost v mizarsko delavnico in se predstavil mojstru, ki me je že čakal.

Ves vzgojni sistem zavoda, ki ga je vodil upravnik, je počival na ramah mojstrov, prefektov in že omenjene sestre. Ker so bili vsi zavedni partijci, so predstavljali tudi oblast. Poleg prefektov je imel zavod še učitelje. Eden od teh je živel z ženo, ki ni spadala k vzgojni strukturi, v zavodskih prostorih. Z nami, ki smo bili študentje, ni imel stika in smo se le prijazno pozdravljali.

Prefekti so bili, če se prav spomnim, trije. Bili so odgovorni za disciplino. Eden od njih, ki je bil dežurni, je spal v sobici poleg velike skupne spalnice in skrbel za nočni mir in red. Na skrbi so imeli tudi red v jedilnici, predvsem pa jutranji in večerni zbor. Dan se je pričel in končal s postrojitvijo vseh gojencev pred dežurnim prefektom, ki je z listo v roki nadzoroval prisotnost. Prava vzgoja in pouk, vsaj nas političnih, ki smo bili študentje, pa sta bila zaupana mojstrom.

Mladi iz otroškega vrtca v Stuttgartu

(Se nadaljuje)

PONIŽNOST

Lučka je navdušeno razlagala, kaj so se učili pri verouku: Veliko ljudi je prišlo na praznik v Jeruzalem. Ko so opazili, da prihaja tudi Jezus, so nabrali oljčne vejice in palme in ga pozdravljali. Polagali so plašče na cesto in z zelenjem okrasili pot zanj. »Pozdravljen kralj!« so mu vzklikali.

Luka je pripomnil: »Kakšen je kralj, ki potuje na oslu? Kralji so se vozili v kočijah, danes pa v dragih avtomobilih.«

GLEJ, TVOJ KRALJ PRIHAJA K TEBI KROTAK IN PONIŽEN

Očka je posegel vmes in rekal: »Ta kralj je nekaj posebnega. Ni mu do tega, da bi se obnašal, kot želijo ljudje. Prihaja ponižen in to je tisto, česar nas želi naučiti.«

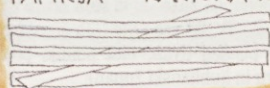
»HOZANA SINU DAVIDOVEMU! HOZANA NA VIŠAVAH! BLAGOSLOVLJEN, KI PRIHAJA V IMENU GOSPODOVEM. HOZANA NA VIŠAVAH!«

NARDI SAM

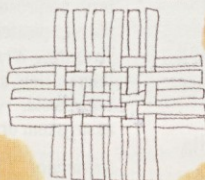
KOŠARICA ZA PIRHE

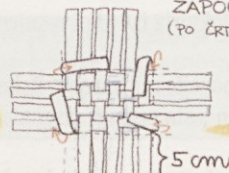
1. POTREBUJEŠ :
NAREZANE TRAKOVE IZ
PAPIRJA – KARTONA (30 cm)

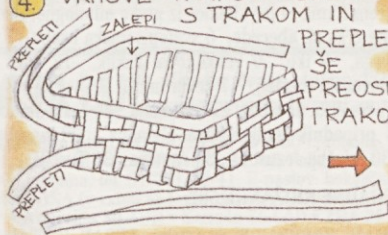
2. TRAKOVE PREPLETI:

3. VSE KONCE TRAKOV
ZAPOGNI
(PO ČRTICAH)

4. VRHOVE TRAKOV OBLEPI
S TRAKOM IN
PREPLETI
ŠE
PREOSTALE
TRAKOVE

5. POTREBUJEŠ
ŠE DVA DEBELEJŠA
TRAKOVA – POD KOŠARO
IN NA
VRHU
JU ZALEPIŠ

6. DOBIŠ PREPLETENO
KOŠARO

Štajerec stopi v ljubljansko restavracijo in vpraša natakarja.

“Ali imate oranžado?”

“Ne, žal, oranžade trenutno nimamo.”

“Kok to?”

“Ja, kokto pa imamo!”

Učitelj je učencem dejal, da bo danes vsakemu zastavil dve vprašanji. Če bo kdo od učencev pravilno odgovoril na prvo vprašanje, mu bo drugega črtal.

“Koliko peres ima kokoš?” vpraša učitelj.

“Dvesto osemnosemdeset!” v trenutku odgovori Marjan.

Učitelj je ves iz sebe: “In kako si prišel do te številke?”

“Gospod učitelj, to je vendar že drugo vprašanje!”

Šolsko nalogo predstavlja prosti spis o starših. Mihec napiše:

“Moji starši so pametni in lepi. Oba hodita v službo in skrbita za nas otroke. Vsi otroci imamo zalo radi babico in dedka, saj če njiyu ne bi bilo, bi bili mi vsi sirote.”

“Obdolženi je že petnajstič pred sodiščem, toda temu je kriva slaba družba, njegovi stari kvazi prijatelji, ki bi se jih moral iznebiti,” je rekel zagovornik obdolženega.

“Resnično, za vse je kriva njegova slaba družba! No, obdolženi, povejte sodniku, s kom se zadnja leta največ družite!”

“S policisti, odvetniki in sodniki,” pojasni obdolženec.

Lojze je hotel od doktorja izvedeti resnico o svojem zdravju:

“Gospod doktor, povejte mi iskreno, kako je z menoj?”

“No, prav. Pijete in jeste preveč, premalo spite in premalo se gibljete!”

“Ali mi lahko to poveste še po latinsko, da bom z diagnozo seznanil svojega šefa?”

Na vojaški vaji sprožijo lažni alarm.

“Letala prihajajo, lezite!” ukaže vodnik in vsi razen enega zaležejo v blato.

“Zakaj se ne uležeš tudi ti?”

“Gospod vodnik, jaz stojim za drevesom.”

“In kje vidiš drevo?” se razjezi vodnik.

“Ja kje pa vi vidite in slišite letala?”

“Klavir sem vam prišel uglasti.”

“Kako? Saj vas nisem klical!”

“Vi ne, vaš sosed me pa je!”

Po milijonarjevem pogrebu so odprli njegovo oporoko.

Notar je bral:

“Ženi zapuščam hišo, sinu avto, hčerki pa vso gotovino. Svaku Jožetu, ki je vedno govoril, da je bolje biti zdrav kot bogat, pa zapuščam svojo trenirko.”

NAGRADNA KRIŽANKA 503

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10				11			12	
13				14				
15			16				17	
18		19			20	21		
22	23			24			25	
	26			27			28	
29		30		31		32		
33				34		35		36
37				38				

Vodoravno: 1 veliki ljudje 9 prva črka abecede 10 Abrahamov sin 11 stara prostorninska mera za tekočine (vino), 13 glavno mesto BIH, 15 Oražem Vinko, 16 stara priprava za oranje, ki zemlje ne obrača, 17 pivo pri starih Slovanih, 18 dvanajsta črka slov. abecede, 19 zadetek pri rokometu, 20 popolna prepoved pri nekaterih preprostih ljudstvih, 22 Homerjeva pesnitev, 25 Udovič Jože, pesnik, pisatelj in prevajalec, 26 svetopisemska oseba, 27 božje stvarstvo, 29 velika muhi podobna žuželka, ki sesa kri, 31 petnajsta črka slov. abecede, 32 veznik, 33 vse srne, 35 ženski glas, 37 ozka cesta, 38 slovenski pisatelj (Ivan, tudi politik, poslanec v avstrijskem državnem zboru in ljubljanski župan)

Navpično: 1 manjše naselje blizu Kranja, 2 sin očaka Jakoba, 3 hišni bog v starem Rimu, 4 prvi letalec iz grške mitologije, Dedalov sin, 5 dvanajsta črka sl. abecede, 6 svetopisemska oseba, 7 kdor uvede kaj novega, 8 iko, 9 velikonočni vzklik, 12 prva črka abecede, 14 slovenski pisatelj, 17 čevlji (mn.), 19 velikan v grški mitologiji, 21 prva črka abecede, 23 kar ugaja, 24 češki smučarski skakalec, 28 pripadnik indijanskega plemena, 29 naselje pri Črnem Kalu, 30 Družba Jezusova, 34 Avstrija, 36 Turčija

REŠITEV NAGRADNE KRIŽANKA 502:

PREŠERNOV DAN; ZABELA; BLA; OZON; TERAN; OLTAR; OK; ODAR; AMBON; DE; U; KRAVA; STOPE; A; OV; TIBET; KODA; O; IRAK; AJD; PARTLIČ; AA

501A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

503A0 Prodajam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom, ki se nahaja v Leskovcu pri Ptuj. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali na tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO.

Tel 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

503A1 Prodajamo pozidano parcelo pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah (20 min. iz Maribora). Velikost parcele je 7800 m² z gostilno, zgrajeno leta 1990. Komunalno je urejena. Možna dograditev, camping, čolnarna, dom za ostarele, ... Kontakt: Christian Diepold, Sudetenstr. 22, 85622 Feldkirchen, tel. 089-6801 9626, faks: 089-6809 4046.

503B1 Lepo dvostanovanjsko hišo v Prepoljah na Dravskem polju (15 km od Maribora) prodam ali zamenjam za enodružinsko hišo ali stanovanje. Parcela 1000 m², grajena 1976, prenovljena leta 1998. Koristna površina: 270 m², z urejenim okoljem, gospodarskim poslopjem 150 m² in vsemi potrebnimi priključki ter vrtom. Cena 145.000,00 EUR. Informacije po tel. 00386 2 686 10 67.

503C1 Prodajam hišo v Šentjurju pri Celju. Hiša ima centralno kurjavo na plin. Vseljiva je takoj. Več informacij po tel. v Nemčiji 0049 0781 1593.

503D1 V centru Šentjerneja/Dolenjska prodam ali oddam v najem 24 let staro hišo z 220 m² ravne površine, klet 15 m², 2 garaži ca 90 m² z delavnico, gospodarsko poslopje 80 m², sadovnjak, vrt in kozolec.

Cena hiše z vsem zemljiščem stane 170.000 €. Ponudbe na naslov: Franc Potočar, Kozlovičeva ul. 3, 6000 Koper (tel: 00386-56281247, mobitel 00386-31390511).

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji

<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija

<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija

<http://www.sigov.si>

Koroški tehnik NEDELJA

<http://www.nedelja.at>

Katoliški tehnik DRUŽINA

<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE

<http://www.ognjisce.si>

Izseljenko društvo

SLOVENIJA V SVETU

<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

<http://www.glasslovenije.com.au/>

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uradništvo.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenjskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: Stanislav Cikaneč
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRILA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575
župnik: mag. Stanislav Žlof
e-naslov: stane.zlof@email.si
delegat: Anton Štekl, (odsoten)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: mag. Stanislav Žlof (glej Dunaj)
informacije: Anton Zore, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: p. mag. Jože Lampret

SLOVENSKA KAT. MISIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166,
pT 066. 4526 0667, F 05 52 36 21 666
župnik: Janez Žagar

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: mag. Jože Andolšek
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, pT 0476. 8621 60
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: rajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: Alojzij Rajk, e-naslov: rajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 01. 2536 443, F 01. 4253 5670
župnik in delegat: Jože Kamin
duhovni pomočnik: Toni Drašček
e-naslov: joton@free.fr

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlín (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: Jože Kamin,
duhovni pomočnik: Toni Drašček
e-naslov: joton@free.fr
duhovnik v pokouju: Anton Dejak
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: Štefan Čukman

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan Anton Trpin, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernejski
e-naslov: zupnija.sentjernejski@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor msgr. dr. Joško Pirc
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: Karel Bolčina, T (*39) 0481. 21849
pT 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: K. Donno, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: <http://www.skemberlin.de/>
župnik: Izidor Pečovnik
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: <http://www.sloemisija-essen.de/>
župnik: Alojzij Zaplotnik
e-naslov: azaplotnik@t-online.de
diakon: Stanislav Ceplak,
e-naslov: ceplak@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA KÖLN
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: Martin Mlakar
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran:
<http://home.t-online.de/home/skg ffm/>
župnik: Martin Retej
e-naslov: skg ffm@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: <http://www.skm-mannheim.de/>
župnik: Janez Modic
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: Stanislav Gajšek
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, pT 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: <http://www.skm-stuttgart.de/>
župnik: dr. Zvone Štrubelj
e-naslov: zvones@gmx.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, pT 0173.5937 313
župnik: Roman Kutin
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: Roman Kutin, (glej Augsburg)
voditelj: dr. Marko Dvořak
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: Marjan Bečan
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec Slavko Kessler
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: msgr. Janez Pucelj
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, pT 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11. 4357 12
župnik: msgr. Jože Hauptman

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421, spletna stran:
<http://web.telia.com/~u31627741/> župnik:
Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@telia.com

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 01.3013 132, pT 079. 7773 948
F (*41) 01. 3030 788
spletna stran: <http://www.sloemisija.ch>
župnik: mag. David Taljat
e-naslov: taljat.david@bluwin.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: Janez Rihar, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₅

920051104,3

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008